

DE SCHADUWEN VAN
ELDHOLLOW
EN HET
OORDEEL VAN DE LEAGUE

MARTIN KRUIINIGER

Inhoud

Voorwoord.....	3
Proloog.....	5
1. Sporen in het Riet	10
2. de Primus van de League	13
3. de Zwijgende Raaf	16
4. Brand in het Lage Riet.....	21
5. de Onzichtbare Driehoek.....	25
6. de Schaduw Die Bleef Staan	29
7. de Barst in het Oordeel.....	35
8. Wolfie	41
9. Wanneer het Oordeel Breekt	47
10. Drie Richtingen, Eén Oorlog.....	53
11. het Woud Dat Luistert	58
12. het Hart van de Val	64
13. Wanneer de Prooi Terugslaat	70
14. de Plaats Waar Alles Samenkomt.....	76
15. Dún Carraig	81
16. Wanneer Steen Breekt	86
17. Wat Achter Het Oordeel Staat.....	91
Epiloog	97

Voorwoord

Er zijn oorlogen die met staal worden uitgevochten.
En er zijn oorlogen die beginnen in stilte.

Dit verhaal is geen kroniek van heldendom alleen. Het is het verslag van keuzes. Van trouw die sterker blijkt dan bloed. Van wraak die zichzelf verslindt. Van macht die meent boven goden te staan. En van een naam die nooit verdwijnt, zelfs niet wanneer men haar uit het geheugen probeert te snijden.

Een jaar is verstreken sinds de kliffen rood kleurden. Sinds staal sprak waar woorden faalden. Sinds Nadís Eldbrún een beslissing nam die haar nederzetting redde, maar een andere clan vernietigde. Men vierde. Men zong. Men dacht dat de storm was gaan liggen.

Maar sommige stormen trekken zich slechts terug om kracht te verzamelen.

In dit deel staat geen eenvoudige vijand tegenover haar. Geen razende clan. Geen opgejaagde erfgename. Ditmaal kijkt Nadís in de ogen van iets wat ouder is dan haar nederzetting, groter dan haar strijd, en medogenlozer dan bloedwraak ooit kan zijn.

De League.

Zij die oordelen.

Zij die nemen.

Zij die herschrijven wat herinnering is.

En ergens, in de schaduw van hun macht, leeft een naam voort die Nadís nooit zal vergeten.

Kimhildá.

Wat volgt is een verhaal over verlies dat niet voltooid bleek. Over een oordeel dat nog niet is uitgesproken. Over de prijs van leiderschap wanneer de goden zwijgen en alleen staal antwoord geeft.

De kliffen wachten opnieuw.

En deze keer zal niet alleen bloed vallen.
Deze keer zal waarheid breken.

Proloog

De zee had haar niet willen houden.

Dagenlang had het lichaam tussen schuim en krijt gedreven, geslagen door golven die harder waren dan welke bijl ook, maar nooit diep genoeg om het laatste beetje leven uit haar borst te breken. Haar armen dreven slap in het water, haar haar als wier om haar gezicht gekleefd, haar borstkas nauwelijks zichtbaar rijzend onder het koude oppervlak.

Een faering sneed door het grijze ochtendlicht, laag en smal, gebouwd voor kusten waar mannen niet durfden te varen. De roeier was geen krijger, geen plunderaar, maar een druïde met ogen die verder keken dan wat zichtbaar was. Hij voelde het onregelmatige ritme van de zee alsof het een ademhaling was, en precies daar, tussen twee brekende golven, zag hij haar.

Hij liet zijn riemen rusten en sprak geen woord, want sommige vondsten vragen geen geluid. Met moeite trok hij het lichaam over de rand van zijn boot, het water stroomde terug naar de zee alsof het haar nog eenmaal probeerde vast te grijpen. Hij legde haar neer in het midden van de faering, zijn hand kort op haar borst, zijn ogen gesloten.

“Je hoort hier nog niet,” fluisterde hij uiteindelijk.

De tocht duurde twee dagen en twee nachten. Mist lag laag over het water en verborg hen voor ogen die niet mochten zien wat werd gered. De druïde gaf haar kleine slokken aftreksel van bittere wortels wanneer haar keel bewoog, en wanneer haar adem stokte legde hij zijn hand boven haar hart alsof hij de vlam zelf bewaakte.

Aan de Ierse kust lag geen haven die op kaarten stond. Slechts een inham tussen zwarte rotsen, waar turfrook laag over het land hing en houten gebouwen half in de aarde waren verzonken om wind en nieuwsgierigheid te trotseren. Daar werd zij binnengebracht zonder naam, zonder verhaal, slechts als een lichaam dat niet had willen sterven.

In het midden van de nederzetting stond een ronde hal van steen, ouder dan de huizen eromheen. Binnen brandde een vuur dat nooit doofde. De druïde droeg haar naar binnen en legde haar neer op huiden, terwijl vrouwen met zilveren armbanden en donkere mantels om haar heen knielden.

“Ze is gebroken,” zei één van hen zacht.

“Gebroken is niet verloren,” antwoordde de druïde.

Haar wonden werden gewassen met kruiden die brandden als sneeuw op open vlees. Haar botten werden gezet met touwen en hout. Haar adem werd bewaakt alsof het een heilig relik was. Soms schreeuwde zij in haar slaap, soms fluisterde zij een naam die niemand begreep.

Nadís.

De vrouwen keken elkaar aan, maar ze vroegen niets.

Dagen werden weken. Haar lichaam herstelde langzaam, maar haar blik was leeg, alsof een deel van haar was achtergebleven op de klif waar zij had gevallen. Wanneer zij wakker werd, wist zij niet waar zij was. Wanneer men haar vroeg wie zij was, kwam er geen antwoord.

Toen verschenen zij.

Niet uit de zee. Niet uit de lucht. Maar uit de schaduw tussen de bomen waar het pad naar de nederzetting begon. Ruiters in donkere mantels, hun paarden zwart of wit als winter en dood. Hun helmen droegen vleugels van metaal, hun gezichten waren half verborgen achter maskers waarin geen menselijkheid te lezen viel.

De druïde stond hen op te wachten alsof hij wist dat dit moment ooit zou komen.

“Ze leeft,” zei hij eenvoudig.

“Dat weten wij,” antwoordde de leider van de ruiters, haar stem laag en beheerst.

Binnen in de ronde hal werd de lucht zwaarder. De vrouwen weken achteruit toen de ruiters naderden. Eén van hen knielde bij het bed waar de roodharige vrouw lag, haar ogen net geopend, haar blik dof maar diep.

“Ze is niet van jullie,” zei de druïde.

“Ze is van niemand,” antwoordde de leider. “En daarom is zij van ons.”

Ze noemden zichzelf de League, maar in hun ogen lag geen trots, slechts overtuiging. Zij waren geen redders en geen rovers, maar verzamelaars van wat de wereld niet begreep. Gebroken krijgers. Overlevenden die niet mochten blijven wie zij waren.

Toen de leider haar hand op het voorhoofd van de roodharige vrouw legde, trok die nauwelijks terug. Haar adem stokte even. Haar ogen flikkerden.

“Wie ben je?” vroeg de leider.

De lippen bewogen.

Geen antwoord.

Alleen één naam, diep onder het oppervlak van herinnering, klopte als een hartslag die men niet kon stoppen.

Nadís.

De leider glimlachte niet, maar haar ogen vernauwden zich licht.

“Dat zal verdwijnen,” zei ze zacht. “Alles zal verdwijnen, behalve wat wij nodig hebben.”

De druïde keek toe zonder te knippen terwijl zij haar meenamen.
Niet gebonden. Niet gesleept. Maar gedragen, alsof zij al een toekomst
droeg die groter was dan haar verleden.

De faering lag nog aan de kust toen de ruiters vertrokken richting een
pad dat niet bestond voor wie niet was uitgenodigd. Achter hen bleef
de nederzetting stil achter, alsof niets was gebeurd.

Maar in het bed waar zij had gelegen, bleef een pluk rood haar achter
tussen de huiden.

En in de stilte van de hal fluisterde het vuur één naam die niet wilde
sterven.

Nadís.

1. Sporen in het Riet

De ochtend hing laag en zwaar boven Eldhollow, en de rivier droeg een zilveren waas alsof zij iets verborg dat nog niet mocht worden uitgesproken. Nadís Eldbrún stond al wakker voordat de zon de nevel had doorboord, haar linkerhand rustend op de zware bijl die zij nooit buiten bereik liet en haar rechterhand kort om het gevest van Kimhildá's zwaard geslagen. De nederzetting was stil op het vroege uur, maar de stilte voelde gespannen, alsof het hout van de palissade luisterde naar iets wat verderop in het land bewoog. Sinds weken bereikten geruchten haar over een clan die zich in het zuiden had verzameld, een clan die geen kampvuren achterliet en geen gevangenen nam.

Zij had haar beste verkenners gekozen voor deze tocht, mannen en vrouwen die niet alleen snel waren maar ook geduldig, en samen verlieten zij Eldhollow nog voor het eerste licht de heuvels kleurde. De route voerde hen door lage velden en rietlanden waar het water dicht onder de grond lag en iedere stap een zacht zuigend geluid maakte. De lucht rook naar vochtige aarde en zout dat van de zee werd meegevoerd, en in de verte tekenden donkere boomgroepen zich af als wachters langs de horizon. Nadís liep voorop, haar blik scherp en haar adem rustig, maar in haar borst leefde een spanning die zij niet volledig kon benoemen.

Na uren lopen bereikten zij de eerste tekenen dat zij niet alleen waren in dit land, want tussen de rietstengels lag een verbrande speer die niet van Eldhollow was en waarvan het hout met opzet was gespleten. Een van haar krijgers knielde neer en wreef met zijn duim over het zwartgeblakerde oppervlak, waarna hij zijn hand optilde om een symbool te tonen dat in het hout was gekerfd. Het was een raaf met gespreide vleugels en een doorboorde zon in zijn borst, zorgvuldig gesneden en bedoeld om gezien te worden. Nadís voelde geen angst bij het zien van het teken, maar wel een kille erkenning dat deze clan zich niet verschool maar aankondigde.

Zij volgden de sporen verder het binnenland in, waar de grond droger werd en half verzonken boomstammen lagen als vergeten relikwieën van een ouder woud. De stilte werd dikker naarmate zij dichterbij hun vermoedelijke kamp kwamen, en zelfs de vogels zwegen alsof zij wisten dat hier geen veilige plek meer was. Toen zij een verhoging bereikten vanwaar men over een open vlakte kon kijken, zagen zij in de verte rook opstijgen in smalle, gecontroleerde lijnen. Dat was geen willekeurige brand, maar een teken van discipline en organisatie, en Nadís wist dat zij tegenover een tegenstander stonden die niet op brute kracht vertrouwde maar op planning.

Een van haar jongere verkenners fluisterde dat hij beweging zag bij de rand van de rook, en zij knielden allen neer om beter te kunnen kijken zonder hun silhouetten prijs te geven. In de verte waren donkere figuren zichtbaar die zich tussen houten structuren bewogen, en het symbool van de zwarte raaf wapperde hoog boven het kamp als een dreigende belofte. Nadís voelde hoe de lucht zwaarder werd in haar longen en hoe de grond onder haar knieën koud aanvoelde ondanks de opkomende zon. Zij wist dat dit de clan Skjarnhrafn moest zijn, de Ijzeren Raven die hun naam al hadden gegrift in verbrande dorpen langs de kust.

Toen zij hun observatie wilden afronden en zich gereedmaakten om terug te keren, gebeurde er iets wat haar adem deed stokken zonder dat zij het onmiddellijk begreep. Op de rand van een verder gelegen klif, net buiten het kamp van Skjarnhrafn, verscheen een eenzame ruiter tegen het bleke ochtendlicht. Het paard was wit als schuim op zee, en de ruiter droeg een donkere mantel die zwaar viel in de windloze lucht. De helm die zij droeg had vleugelvormige uitsteeksels die het licht braken in scherpe lijnen, en haar houding was recht en onbeweeglijk alsof zij geen deel uitmaakte van het landschap maar het beheerste.

Nadís voelde haar vingers verkrampen rond het gevest van het zwaard aan haar rechterzijde, en een oude herinnering trok als een snijdende wind door haar heen zonder dat zij het kon tegenhouden. De afstand was te groot om gezichten te onderscheiden, maar er was iets in de manier waarop de ruiter haar hoofd licht draaide, alsof zij precies wist

waar zij werd bekeken. Een van de verkenners fluisterde dat het een Valkyrie van de League moest zijn, en zijn stem trilde ondanks zijn poging om kalm te blijven. Nadís zei niets, maar haar hart sloeg plotseling harder dan tijdens welke strijd ook.

De ruiter bleef een paar ademhalingen lang staan, haar witte paard onbeweeglijk op de rand van de klif, en toen keerde zij zich om zonder haast of paniek. Zij reed niet weg zoals iemand die vlucht, maar zoals iemand die haar taak heeft voltooid en geen verdere uitleg nodig acht. Nadís volgde haar beweging tot zij verdween achter de rotsen, en pas toen merkte zij dat zij haar adem had ingehouden. Er was geen zwaard getrokken, geen kreet geslaakt, en toch voelde het alsof een veldslag al had plaatsgevonden.

Zij gaf het teken tot terugtrekking, en haar groep bewoog zich geruisloos terug door het riet en de half droge velden richting Eldhollow. Niemand sprak luid, maar de spanning hing als een tweede huid om hen heen terwijl zij zich realiseerden dat zij niet alleen een nieuwe vijandige clan hadden ontdekt, maar ook de aanwezigheid van de League in hetzelfde gebied. Nadís wist dat drie machten zich op hetzelfde speelveld bevonden en dat geen van hen hier toevallig was. De zwarte raaf had zijn nest gebouwd, de League hield toezicht, en Eldhollow stond ertussen als een vonk in droog gras.

Toen de palissades van Eldhollow weer in zicht kwamen, voelde Nadís dat deze dag geen gewone verkenning was geweest maar het begin van iets groters dan zij had voorzien. Zij had het symbool van Skjarnhrafn gezien, de discipline van hun kamp herkend en de dreiging van hun strategie begrepen, maar het beeld van de eenzame ruiter op het witte paard bleef het felst in haar gedachten branden. Er was iets in die gestalte dat haar niet losliet, een onverklaarbare spanning die niets met angst te maken had maar alles met herinnering. En terwijl zij de poort van Eldhollow doorging en haar mensen bijeenriep voor raad, wist zij dat de komende strijd niet alleen tegen de IJzeren Raven zou worden gevoerd, maar ook tegen iets dat dichter bij haar stond dan zij ooit had durven toegeven.

2. de Primus van de League

De ochtend boven het kamp van Skjarnhrafn was helder, maar onder de heldere lucht lag een ondertoon van dreiging die zelfs de wind niet kon wegblazen. Rook van smeulende vuurplaatsen steeg op in dunne, rechte lijnen en vermengde zich met de geur van hars en geslepen staal. Hróald Skjarnhrafn stond bij de rand van zijn kamp en keek uit over de vlakte alsof hij niet alleen het land, maar ook de toekomst aan het meten was. Hij sprak weinig, maar zijn stilte had gewicht en zijn krijgers bewogen zich met discipline in zijn nabijheid.

Hij wist dat Eldhollow hem had gezien. Hij wist ook dat de League niet ver weg was. Zijn plan was nooit geweest om alleen Nadís te breken. Hij wilde de balans in het hele zuiden herschrijven. De zwarte raaf op zijn vaandel was geen teken van wraak, maar van overheersing. Hij wilde dat twee krachten op elkaar zouden botsen terwijl hij de uitkomst bepaalde.

Ver van zijn kamp, waar de rotsen scherp oprijzen uit het grasland, stond een ruiter in een zwarte mantel die de wind nauwelijks leek te voelen. Het witte paard onder haar was stil en krachtig, zijn adem zichtbaar in de koele ochtendlucht. Haar helm droeg vleugelvormige uitsteeksels die het licht vingen en breken lieten als dunne messen van zilver. Zij bewoog niet. Zij keek.

Valgýr Svartrún, Primus Valkyra van de League, was niet gekomen om zich te mengen in de ambities van een raafclan. Zij was gekomen om te oordelen. Haar taak was helder. Observeer. Weeg. Beslis wanneer ingrijpen noodzakelijk is. Niet eerder.

Zij voelde de aanwezigheid van Eldhollow in het land alsof het een onderstroom was die tegen haar borst duwde. Haar geheugen gaf haar geen beelden van een nederzetting of een naam die haar iets moest zeggen. Toch was er iets in de verte, een spanning in de lucht, die haar concentratie verstoorde. Zij kneep haar hand kort rond het gevest van haar zwaard, en haar blik werd scherper.

In haar hoofd was het stil. Geen herinneringen. Geen gezichten. Geen verleden dat haar hinderde. De League had haar gevormd tot precisie, tot doelmatigheid, tot een wapen dat niet twijfelde. Maar soms, wanneer de wind vanuit het noorden kwam, gebeurde er iets onverklaarbaars. Een naam zonder betekenis pulseerde als een echo die zij niet kon plaatsen.

Nadís.

Zij wist niet wie of wat dat was. Zij wist alleen dat het woord haar adem een fractie vertraagde.

Achter haar verschenen twee andere Valkyrieën, eveneens gehuld in donkere mantels en voorzien van wapens die nauwelijks glansden in het licht. Zij wachtten op een teken, maar de Primus gaf geen bevel. Haar taak was nog niet om te handelen.

Ondertussen ontving Hróald een bericht van een verkenner die buiten adem zijn kamp binnenstormde. Eldhollow had zich bewogen langs de rietvelden. Nadís leidde zelf de verkenning. Hróald glimlachte nauwelijks zichtbaar toen hij dit hoorde, want dit was precies wat hij had verwacht. Hij wilde haar in beweging zien. Hij wilde dat zij dacht dat zij controle had.

Hij keek omhoog naar de rotsrand waar de witte ruiter had gestaan. Zij was verdwenen. Hróald wist niet wie zij was, maar hij wist dat zij niet tot zijn clan behoorde. Hij had verhalen gehoord over gevleugelde ruiters die zich niet mengden in oorlogen, maar ze beslisten. Dat maakte hem voorzichtig, maar niet terughoudend.

Valgýr Svartrún draaide haar paard en liet het rustig afdalen langs een smal pad tussen de rotsen. Zij reed niet naar Eldhollow en zij reed niet naar Skjarnhrafn. Zij koos een positie daartussen, als een schaduw die beide zijden kon zien zonder gezien te worden. Haar ogen volgden sporen in het gras die duiden op recente verkenning. Zij wist dat zij werd geobserveerd, en zij liet dat toe.

Zij voelde geen angst voor de raafclan. Zij voelde geen vijandschap jegens Eldhollow. Haar loyaliteit lag bij de League, en de League diende geen dorp of clan, maar evenwicht. Wanneer dat evenwicht werd verstoord, zou zij ingrijpen.

In het kamp van Skjarnhrafn begon men voorbereidingen te treffen voor een verplaatsing richting het westen. Hróald wilde niet wachten tot Nadís hem aanviel. Hij wilde haar dwingen tot keuzes, haar flank testen en haar kracht uitputten. Hij zou haar richting terrein lokken waar hij de controle had, waar mist en veen zijn bondgenoten waren.

Valgýr hield halt op een hogere uitkijkplaats en sloot kort haar ogen. Er was iets in beweging. Drie machten op één speelveld. Drie wilskrachten die zich naar elkaar toe bewogen zonder het volledig te beseffen. De League had haar geleerd om patronen te zien waar anderen alleen chaos zagen.

Maar het patroon dat zich nu vormde, voelde niet zuiver.

Zij opende haar ogen en keek in de richting van Eldhollow, waar de palissades in de verte nauwelijks zichtbaar waren. Haar hand rustte op het gevest van haar zwaard. Haar adem bleef rustig, haar hartslag gecontroleerd.

En toch, diep onder de discipline die haar was ingeprent, klopte een naam die zij niet kon plaatsen maar die haar niet losliet.

Nadís.

En voor het eerst sinds haar vorming voelde de Primus een barst in haar volmaakte controle.

3. de Zwijgende Raaf

De raadzaal van Eldhollow was gevuld met het doffe licht van brandende fakkels en de geur van hars die uit het hout trok. Nadís stond aan de lange tafel waarop kaarten lagen uitgespreid, met steentjes en houten markeringen die de vermoedelijke positie van Skjarnhrafn aangaven. Haar vinger rustte op een plek ten zuiden van de rietlanden, waar rook was gezien en waar de zwarte raaf zijn kamp had opgeslagen. Rondom haar stonden haar meest vertrouwde krijgers, mannen en vrouwen die haar al jaren volgden en die wisten dat stilte in haar aanwezigheid nooit leeg was.

“Ze willen gezien worden,” zei een oudere krijger met littekens over zijn wang terwijl hij naar het raafsymbool wees dat iemand op de kaart had getekend. “Geen enkele clan brandt dorpen en laat zijn teken zo openlijk achter als hij niet wil dat wij reageren.”

Nadís knikte langzaam, maar haar gedachten waren niet alleen bij Hróald Skjarnhrafn. Zij zag opnieuw het beeld van de ruiter op het witte paard, onbeweeglijk tegen het licht van de ochtend. Zij had geen gezicht gezien, geen stem gehoord, maar iets in haar borst had zich aangespannen alsof zij een oude wond had aangeraakt. Het gevoel was niet dat van angst, maar van herkenning zonder bewijs.

“Ze testen ons,” zei zij uiteindelijk. “De Raven willen weten hoe snel wij reageren en waar wij onze kracht concentreren.”

Een jongere krijger, die pas recent was toegetreden tot haar binnenste kring, aarzelde even voordat hij sprak. “En de League?” vroeg hij zacht. “Zij waren daar ook.”

De zaal werd stiller. Het woord hing in de lucht als een koude adem die niemand volledig kon negeren.

“Niets gebeurt zonder reden,” antwoordde Nadís. “Als de League kijkt, dan weegt zij iets af. Dat betekent niet dat zij ons vijandig gezind is, maar ook niet dat zij ons beschermt.”

Zij rolde de kaart verder open en wees op een reeks smalle doorgangen tussen rietvelden en hoger gelegen grond. “Hier,” zei zij. “Als Skjarnhrafn zich naar het westen beweegt, moeten zij door deze zone. Het terrein is onstabiel, maar voor lichte eenheden is het begaanbaar.”

Zij gaf bevel tot mobilisatie van twee kleinere groepen, niet om aan te vallen, maar om druk te zetten en de beweging van de Raven te beïnvloeden. Zij wilde hen niet frontaal confronteren voordat zij hun volledige sterkte kende. Haar strategie was niet gebaseerd op bravoure, maar op beheersing.

Terwijl Eldhollow zich voorbereidde, zat Hróald in zijn kamp bij een laag brandend vuur, omringd door zijn meest loyale krijgers. Zijn gezicht was onbewogen terwijl een verkenners verslag deed van de bewegingen van Nadís’ mensen. Hij luisterde zonder onderbreking en keek af en toe naar het zwarte raafemblem dat in zijn schild was gegraveerd.

“Ze bewegen zoals verwacht,” zei hij kalm. “Voorzichtig, maar vastberaden.”

Een van zijn luitenants grijnsde en sloeg met zijn vuist op zijn borstplaat. “Laat ons hen vannacht aanvallen en hun voorhoede breken voordat zij begrijpen waar wij staan.”

Hróald schudde zijn hoofd. “Te snel,” antwoordde hij. “Laat hen denken dat zij kiezen. Wanneer men gelooft dat men controle heeft, maakt men fouten.”

Hij stond op en liep naar de rand van het kamp waar het terrein licht afliep richting een laag moerasgebied. Zijn ogen bleven even rusten

op een rotsrichel in de verte waar hij eerder een silhouet had gezien dat niet tot zijn eigen mensen behoorde. Hij wist niet wie of wat daar had gestaan, maar zijn instinct vertelde hem dat de strijd om dit land niet alleen tussen hem en Eldhollow zou worden uitgevochten.

Op datzelfde moment reed Valgýr Svartrún langs de rand van een bos dat uitzicht bood op zowel het kamp van Skjarnhrafn als de bewegingen van Eldhollow. Haar paard stapte licht over wortels en stenen alsof het geen gewicht droeg. Twee Valkyrieën volgden op korte afstand, maar zij bleven achter toen de Primus haar hand licht ophief om hen tot stilstand te manen.

Zij zag hoe kleine eenheden van Eldhollow zich verplaatsten in een halve cirkel, hoe zij gebruikmaakten van het terrein om niet zichtbaar te zijn voor wie niet wist waar te kijken. Zij zag ook hoe Hróald zijn buitenste wachters iets naar binnen had getrokken, alsof hij een leegte creëerde die uitnodigde tot binnendringen.

Dit was geen toevallige botsing. Dit was een spel van posities.

Valgýr voelde opnieuw die verstoring in haar concentratie toen zij haar blik naar het noorden richtte, waar Eldhollow lag. Er was iets aan de leider van dat dorp dat haar gedachten verstoorde. Zij had haar gezien van een afstand, haar houding, haar manier van kijken. Het was een blik die niet alleen kracht uitstraalde, maar ook iets wat zij zelf niet kon benoemen.

Haar ademhaling bleef gecontroleerd, maar haar hartslag versnelde licht toen zij haar ogen sloot en zich concentreerde op haar taak. De League had haar geleerd om emotie te herkennen en vervolgens uit te schakelen. Twijfel was een zwakte. Herinnering was een keten.

Toch flitste er een beeld door haar hoofd dat niet afkomstig kon zijn uit haar training. Houten huizen. Gelach. Een stem die haar bij een bijnaam noemde die zij niet kon plaatsen.

Zij opende abrupt haar ogen en keek naar haar handen alsof zij verwachtte iets vreemds te zien. Haar grip om het zwaard werd steviger, en de discipline die haar was ingeprent nam weer de overhand.

In de schemering van die dag kwamen de eerste botsingen. Een voorhoede van Skjarnhrafn stuitte op een kleine groep van Eldhollow in een smalle doorgang tussen rietvelden. Het gevecht was kort maar fel, met bijlen die hout splijtten en speren die door leer en vlees gingen. Geen van beide partijen zette volledig door, maar het bloed dat vloeide was echt genoeg om de toon te zetten.

Valgýr keek toe vanaf een verhoging, haar gezicht onbewogen terwijl zij de bewegingen analyseerde. Zij zag hoe Nadís haar mensen terugtrok voordat de strijd uit de hand liep, en hoe Hróald zijn krijgers liet terugvallen zonder hen te laten achtervolgen.

Het waren geen fouten. Het waren metingen.

Toen de avond viel en de eerste sterren zichtbaar werden, trokken beide legers zich terug naar hun respectieve posities. De wind draaide langzaam naar het westen en bracht de geur van rook en nat riet met zich mee. Drie machten bewogen zich dichter naar elkaar toe zonder dat er nog een beslissende slag was geleverd.

Valgýr keerde haar paard en reed terug naar haar tijdelijke kamp, haar mantel strak om haar schouders getrokken. In de duisternis leek haar silhouet bijna op te lossen tegen de nacht, maar haar gedachten waren onrustiger dan haar houding deed vermoeden.

Eldhollow had gereageerd zoals verwacht. Skjarnhrafn had getest zoals voorzien.

Maar er was een variabele die zij niet kon negeren.

De vrouw die haar blik had ontmoet vanaf de vlakte.

En het woord dat als een fluistering door haar bewustzijn trok terwijl zij haar ogen sloot om te rusten.

Nadís.

En voor het eerst sinds haar vorming voelde de Primus Valkyra niet alleen de spanning van een naderende oorlog, maar de dreiging van iets dat persoonlijker was dan zij ooit had willen erkennen.

4. Brand in het Lage Riet

De ochtend begon met stilte, maar het was geen rustige stilte. Het was de soort stilte die ontstaat wanneer dieren het gevaar eerder voelen dan mensen. Een dunne nevel hing laag boven de rietvelden en maakte het zicht beperkt tot enkele tientallen passen. Nadís stond bij de zuidelijke uitkijktoren van Eldhollow en keek naar het land dat zich uitstreckte richting het kamp van Skjarnhrafn. Haar adem was rustig, maar haar hand rustte voortdurend op het gevest van het zwaard dat ooit aan Kimhildá had toebehoord.

De eerste rookpluim verscheen niet bij het kamp van de Raven, maar dichterbij. Te dichtbij.

Een van de wachters riep dat er vuur was gezien bij de bevoorradingsroute langs de rivier. Nadís reageerde zonder aarzeling en beval een snelle eenheid zich klaar te maken. Binnen enkele minuten galoppeerden zij over het pad dat langs het lage riet liep, hun paarden onrustig door de geur van rook die sterker werd.

Wat zij aantroffen was geen grootschalige aanval, maar een berekende verstoring. Twee opslagkarren waren in brand gestoken en de lichamen van drie wachters lagen tussen het smeulende hout. Het symbool van de zwarte raaf was met bloed op een nabijgelegen boomstam gesmeerd. Geen haastige moord. Geen wanorde. Alles wees op precisie.

“Ze testen onze reactie,” zei een van haar krijgers terwijl hij neerknielde bij een van de doden. “Ze wilden dat wij dit zouden zien.”

Nadís keek niet naar de doden, maar naar het terrein eromheen. De sporen wezen niet op een grote eenheid. Dit was het werk van een kleine, snelle groep die wist waar zij moest toeslaan en hoe zij moest verdwijnen. Zij voelde een lichte irritatie opkomen, geen paniek, maar een erkenning dat Hróald zijn spel goed speelde.

Terwijl zij haar mensen verspreidde om verdere schade te beperken, merkte zij dat de rook zich vreemd verspreidde. De wind was nauwelijks aanwezig, maar het vuur kroop laag over de grond door het droge riet. Dit was geen toevallige brand. Dit was voorbereid.

“Terugtrekken naar hogere grond,” beval zij scherp. “Laat het riet branden waar het wil, maar laat niemand vast komen te zitten.”

De vlammen verspreidden zich sneller dan verwacht, en het knetteren van brandend riet mengde zich met het sissen van vochtige bodem die de hitte opnam. Rook trok tussen hen door en maakte ademen moeilijk. Toch zag Nadís iets door de waas heen dat haar pas vertraagde.

Op een verhoging, aan de rand van het brandende veld, stond opnieuw de ruiter op het witte paard.

Niet in paniek.
Niet bedreigd door het vuur.

Zij keek.

Nadís voelde hoe de hitte van het vuur verbleekte tegenover de koude spanning die door haar borst trok. De afstand was kleiner dan bij hun eerste ontmoeting, maar nog steeds te groot om gezichten te onderscheiden. Toch was er geen twijfel meer in haar geest.

De ruiter was geen toevallige toeschouwer. Zij was hier met reden.

Aan de andere zijde van het brandende veld stond Hróald tussen twee van zijn krijgers. Hij had het vuur niet onderschat, maar hij had ook niet verwacht dat het zo snel zou verspreiden. Toch glimlachte hij licht toen hij zag hoe Eldhollow zich gedwongen zag terug te trekken.

Dit was geen aanval om te winnen.
Dit was een aanval om richting te geven.

Zijn blik ging kort naar de witte ruiter op de verhoging. Hij had haar opnieuw gezien. Hij wist niet wie zij was, maar hij wist dat zij geen deel was van Eldhollow en ook niet van zijn eigen clan.

Drie krachten.
Eén brandend veld.

Valgýr Svartrún bleef onbeweeglijk terwijl het vuur zich onder haar verspreidde en de rook haar silhouet deels verhulde. Haar taak was niet om in te grijpen bij iedere botsing. Haar taak was om te oordelen wanneer balans werd verstoord.

Toch voelde zij iets dat haar aandacht verscherpte. Zij zag hoe Nadís haar mensen leidde, hoe zij niet roekeloos het vuur in stormde maar hen naar veiligheid dirigeerde. Er was geen blinde woede in haar bevelen. Alleen controle.

Controle.

Het woord echode in Valgýrs geest en bracht een korte, scherpe flits van een andere controle met zich mee. Een lach. Een bijnaam. Een stem die haar niet als wapen maar als mens aansprak.

Zij kneep haar ogen kort samen, alsof zij een insect wilde wegdrukken dat haar stoorde. Dit was irrelevant. Dit was niet haar verleden. Haar verleden bestond niet.

Onder haar begon het riet heviger te branden en een deel van de grond zakte in toen het veen eronder ontbrandde. Twee krijgers van Skjarnhrafn raakten geïsoleerd en moesten zich door rook en hitte een weg banen naar veiligere grond. Eldhollow had zich inmiddels volledig teruggetrokken naar hoger terrein.

Toen het vuur zijn hoogtepunt bereikte en de rook de zon verduisterde, draaide Valgýr haar paard langzaam om. Zij had genoeg gezien. De balans was nog niet gebroken. Dit was slechts een eerste zet.

Hróald gaf het bevel tot terugtrekking zodra hij zag dat de brand zijn doel had bereikt. Hij had Eldhollow gedwongen om hun bevoorradingsroute te herzien en hun aandacht te spreiden. Hij had ook gezien dat de League niet ingreep.

Dat was waardevolle informatie.

Toen de rook langzaam optrok en alleen nog smeulende plekken achterbleven, stond Nadís bovenop een verhoging en keek uit over het zwartgeblakerde veld. De verliezen waren beperkt, maar de boodschap was duidelijk.

Dit was geen oorlog die langzaam zou opbouwen.

Dit was een conflict dat bewust werd aangewakkerd.

En terwijl zij haar blik naar de horizon richtte waar zij de witte ruiter had gezien, wist zij dat de brand in het riet slechts een voorbode was van iets dat veel dieper zou gaan branden.

Drie machten bewogen zich naar elkaar toe.

En niemand had nog zijn ware hand gespeeld.

5. de Onzichtbare Driehoek

De brand in het riet had de lucht dagenlang doordrongen met een bittere geur die zich in hout, kleding en huid nestelde. Eldhollow herstelde snel, maar de mensen bewogen zich anders. Minder ontspannen. Scherper. Alsof ieder geluid een voorbode kon zijn van een volgende zet. Nadís liet wachttorens versterken en bevoorrading verplaatsen naar hoger terrein, terwijl verkenner voortdurend in beweging bleven langs de zuidelijke grens.

Skjarnhrafn had geen tweede directe aanval uitgevoerd. Dat was het verontrustende deel.

Hróald zat in zijn kamp bij een kaart die in het zand was getekend. Hij had lijnen getrokken tussen Eldhollow, de rietvelden en de hogere veenvallei in het westen. Zijn luitenant wachtte op bevelen, maar hij sprak niet meteen. Hij liet stilte werken, zoals hij altijd deed.

“Ze reageren beheerst,” zei hij uiteindelijk. “Dat betekent dat zij vertrouwen hebben in hun leider.”

“Dan breken we dat vertrouwen,” antwoordde een van zijn krijgers.

Hróald keek op, zijn blik koel. “Nee. We isoleren haar.”

Hij wees naar een smalle doorgang richting een oude handelsroute die zelden werd gebruikt. “We raken haar mensen niet waar zij sterk zijn. We raken hen waar zij zich veilig wanen.”

Aan de andere zijde van het speelveld reed Valgýr Svartrún langs een oude boomlijn die uitzicht bood op zowel Eldhollow als het kamp van Skjarnhrafn. De League had geen haast. Twee andere Valkyrieën bleven op afstand, hun paarden donker als schaduw. Zij spraken niet. Zij observeerden.

Valgýr voelde de spanning in het land alsof het een snaar was die te strak stond gespannen. Haar geest was helder, haar doel scherp. Toch

bleef er iets onder haar discipline bewegen. De vrouw die Eldhollow leidde had geen angst getoond in het vuur. Zij had gehandeld met precisie. Dat was geen toeval.

Een flits.

Houten huizen in zonlicht.

Een lach.

Een naam die haar mond bijna vormde zonder toestemming.

Zij kneep haar ogen dicht en ademde diep in. De League had haar geleerd om afleiding te herkennen en te verwijderen. Emotie was een restproduct van een vorig leven dat niet meer bestond.

Toch bleef de verstoring.

Diezelfde middag sloeg Skjarnhrafn toe op een andere manier. Geen vuur. Geen openlijke provocatie. Een kleine bevoorradingsgroep van Eldhollow werd onderschept op een smalle route door hoog gras. De aanval was snel, bijna geruisloos. Twee gewonden. Geen doden. Maar de boodschapper die zij terugstuurden droeg een duidelijke boodschap.

In zijn hand zat een stuk leer met het raafsymbool, en daaronder was een tweede teken gekrast.

Een vleugel.

Nadís keek lang naar het leer terwijl het in haar hand lag. Hróald wist van de League. En hij wilde dat zij dat wist.

“Hij wil dat wij denken dat zij samenwerken,” zei een van haar vertrouwelingen.

“Of dat wij hen beiden als vijand zien,” antwoordde Nadís.

Zij begreep het spel. Drie machten. Als twee elkaar zouden bevechten, zou de derde overblijven. Hróald wilde chaos, en de League wilde balans. Maar wat wilde de League werkelijk?

Die nacht zat Nadís alleen bij de rand van de nederzetting en keek naar de sterren boven de rivier. Haar hand rustte op het gevest van Kimhildá's zwaard. Zij dacht niet aan de League als abstracte macht. Zij dacht aan de ruiter op het witte paard.

Er was iets in die houding geweest.

Niet vijandig.

Niet beschermend.

Maar bekend.

Ver van Eldhollow zat Valgýr bij een klein vuur dat nauwelijks licht gaf. Haar helm lag naast haar in het gras, en haar zwarte haar viel los over haar schouders. De andere Valkyrieën rustten op afstand, maar zij bleef wakker. Haar blik was gericht op de duisternis, maar haar gedachten waren niet volledig onder controle.

De naam kwam weer.

Nadís.

Zij wist niet waarom die naam betekenis droeg. De League had haar geen herinneringen gegeven, alleen training en doel. Toch voelde het alsof de naam geen vijand aanduidde.

Zij stond op en liep enkele passen van het vuur vandaan. Haar ademhaling versnelde licht, niet door angst, maar door frustratie. Zij had nog nooit gearzeld tijdens een missie. Zij had nog nooit een tegenstander gezien die haar focus brak.

En toch.

Toen zij haar ogen sloot, zag zij niet het symbool van de League of het kamp van Skjarnhrafn.

Zij zag een vrouw die haar aankeek zonder haat.

Die blik was gevaarlijker dan elk zwaard.

In het kamp van Skjarnhrafn begon Hróald zijn volgende zet voor te bereiden. Hij wist dat een directe aanval op Eldhollow hen niet zou breken. Hij moest de druk opvoeren, maar niet frontaal. Hij moest een situatie creëren waarin de League moest kiezen.

En wanneer machten moeten kiezen, maken zij fouten.

De wind draaide langzaam richting het westen, waar de veenvallei lag die bekend stond om zijn verraderlijke bodem en brandbaar riet. Hróald keek naar die richting alsof hij al zag wat daar zou gebeuren.

Drie machten bewogen zich in een onzichtbare driehoek.

Eldhollow verdedigde.

Skjarnhrafn manipuleerde.

De League observeerde.

Maar onder die driehoek begon iets te verschuiven dat niet in plannen paste.

Een herinnering die niet wilde sterven.

En een ontmoeting die onvermijdelijk dichterbij kwam.

6. de Schaduw Die Bleef Staan

De dagen na de aanval op de bevoorradingsroute voelden niet langer als voorbereiding, maar als aftellen. Eldhollow bewoog zich niet meer ontspannen door het landschap. Wachters wisselden sneller, paarden bleven opgezadeld en zelfs het lachen bij het avondvuur klonk gedempt. Nadís wist dat Hróald zijn volgende zet zou doen, maar zij wist ook dat de League nog steeds niet had ingegrepen.

Dat betekende dat zij wachtten.

En wachten was gevaarlijker dan aanvallen.

Bij het eerste licht vertrok Nadís opnieuw met een kleine eenheid richting het westen, waar de rietvelden overgingen in drogere grond en oude handelsroutes zich als bleke littekens door het land trokken. Zij koos bewust voor snelheid en stilte. Geen vaandels. Geen zware harnassen. Alleen wat nodig was om te overleven.

Halverwege de tocht vonden zij iets dat haar pas vertraagde.

Een lichaam.

Geen man van Eldhollow.

Geen krijger van Skjarnhrafn.

Het was een jonge krijger met een zwarte mantel, zijn keel schoon doorgesneden. Op zijn borst was het symbool van de League gebrand. Niet als ereteken. Als waarschuwing.

Nadís hurkte neer en bestudeerde de snede. Het was geen chaotische executie. Het was nauwkeurig. Professioneel.

“Skjarnhrafn?” vroeg een van haar mensen.

“Misschien,” antwoordde zij. “Of misschien wil iemand dat wij dat denken.”

Zij keek op.

En daar stond zij.

Op een lage rotsrichel op nauwelijks dertig passen afstand.

Het witte paard stond stil als een beeld uit marmer. De zwarte mantel bewoog licht in de wind. De vleugelhelm ving het zonlicht en brak het in scherpe lijnen.

De afstand was nu klein genoeg om meer te zien.

Niet het hele gezicht.

Maar genoeg.

Nadís voelde hoe haar borst zich aanspande. Niet door dreiging. Door iets anders.

De Valkyrie keek niet vijandig. Niet defensief. Alleen scherp.

Hun blikken kruisten elkaar.

Niemand sprak.

Een van Nadís' krijgers greep zijn speer steviger vast, maar zij hief haar hand licht om hem te stoppen. Dit was geen moment voor impuls.

De Valkyrie stapte langzaam van haar paard af. Geen haast. Geen dreiging. Haar bewegingen waren gecontroleerd en efficiënt, alsof iedere stap berekend was.

Zij liep een paar passen dichterbij, maar bleef buiten direct bereik.

Nadís zag haar handen. Geen trillingen. Geen aarzeling. Maar haar ademhaling was niet volledig gelijkmatig.

En toen gebeurde het.

Een windvlaag trok de mantel iets opzij en onthulde een klein detail dat Nadís' wereld deed kantelen.

Aan de riem van de Valkyrie hing een leren band met een oude snede erin.

Een snede die zij zelf ooit had gemaakt tijdens een trainingsgevecht.

Haar keel werd droog.

“Kimhildá,” fluisterde zij.

Het woord hing tussen hen in als een steen in stil water.

De Valkyrie's blik verschoof nauwelijks, maar haar adem stakte zichtbaar.

“Nadís.”

Het woord kwam niet uit haar mond.

Maar haar ogen reageerden.

Een fractie van een seconde.

Dat was genoeg.

Achter hen brak plotseling geluid los. Skjarnhrafn.

Een kleine eenheid Raven brak door het riet en stormde richting de plek waar zij stonden. Het was geen toevallige timing. Hróald had dit moment voorzien.

Nadís reageerde onmiddellijk en draaide zich half om om haar mensen te positioneren, maar uit haar ooghoek zag zij hoe de Valkyrie niet terugweek.

Zij trok haar zwaard.

De beweging was snel. Elegant. Dodelijk.

De eerste Raven die haar bereikte werd met één precieze slag ontwapend en neergeslagen. Geen woede. Geen wreedheid. Alleen efficiëntie.

Nadís voelde een golf van adrenaline door haar lichaam gaan en sprong in het gevecht, haar bijl beschrijvend in een brede boog die een tweede aanvaller uit balans bracht.

Zij vochten niet samen.

Maar zij vochten naast elkaar.

Instinctief.

Als een echo van iets dat ooit perfect had samengewerkt.

De Raven trokken zich snel terug toen zij merkten dat hun hinderlaag mislukte. Het was nooit hun doel geweest om te winnen. Het was een test. Een verstoring.

Toen het stof neerdaalde en alleen het geritsel van riet overbleef, stonden Nadís en de Valkyrie opnieuw tegenover elkaar.

Dichterbij nu.

Zonder helm kon Nadís meer zien.

Zwart haar.

Dezelfde ogen.

Maar iets was anders.

Er was geen herkenning. Geen vreugde. Geen haat.

Alleen controle.

“Wie ben je?” vroeg Nadís zacht.

De Valkyrie antwoordde zonder aarzeling.

“Valgýr Svartrún. Primus Valkyra van de League.”

Geen spoor van de oude naam.

Maar haar blik... haar blik week geen moment van Nadís' gezicht.

Alsof zij probeerde iets te vinden dat zij niet kon benoemen.

Nadís zette een stap dichterbij.

“Dat is niet jouw naam.”

Een schaduw gleed over Valgýrs gezicht. Geen emotie. Maar een verstoring.

Achter hen klonk opnieuw geluid. Meer Raven in beweging. Meer spanning in de lucht.

Dit was niet het moment.

Valgýr stapte achteruit, haar blik nog steeds op Nadís gericht.

“Blijf uit mijn pad,” zei zij kalm.

Maar haar stem droeg geen dreiging.

Alleen spanning.

Zij draaide zich om en besteeg haar paard. In enkele hartslagen was zij verdwenen tussen de boomlijnen.

Nadís bleef staan, haar hand trillend rond het gevest van het zwaard.

Zij had haar gezien.

Zij had haar stem gehoord.

Zij had haar naam ontkend.

Maar in die ene fractie van stilte had Nadís iets gezien wat geen League kon wissen.

Twijfel.

En in het kamp van Skjarnhrafn glimlachte Hróald toen hij het verslag van zijn verkenners ontving.

De driehoek was niet langer stabiel.

Hij had gezien wat hij wilde zien.

Zij zouden elkaar uiteindelijk breken.

En wanneer dat gebeurde, zou hij de overgebleven macht verbrijzelen.

Maar hij had één ding onderschat.

Dit was geen conflict tussen machten.

Dit werd persoonlijk.

7. de Barst in het Oordeel

De ontmoeting in het riet had iets verschoven dat niet meer terug te duwen was. Eldhollow voelde het, ook al sprak niemand het hardop uit. Nadís beval versnelde voorbereidingen, maar zij bewoog anders dan voorheen. Haar bevelen waren scherper. Haar stiltes langer. Haar blik vaker gericht op het zuiden.

Zij had geen bevestiging nodig.

Zij wist.

In het kamp van Skjarnhrafn werd de spanning eveneens voelbaar. Hróald had het verslag gehoord van zijn mannen die getuige waren geweest van de botsing tussen de Valkyrie en Nadís. Zij hadden beschreven hoe de twee vrouwen naast elkaar hadden gevochten zonder woorden, zonder afspraken, alsof zij elkaar kenden.

Dat beviel hem niet.

Een tegenstander die emotioneel betrokken raakt is gevaarlijk. Maar twee tegenstanders die elkaar kennen zijn onvoorspelbaar.

“Versnel het,” zei hij tegen zijn luitenant. “Dwing hen tot een keuze.”

Diezelfde nacht werd een kleine nederzetting die onder bescherming van Eldhollow stond, aangevallen. Geen volledige vernietiging. Geen massaslachting. Maar genoeg om paniek te zaaien. Het symbool van de zwarte raaf werd opnieuw achtergelaten.

En daarnaast, ditmaal dieper in het hout gekerfd:

Een vleugel.

Valgýr Svartrún stond in het maanlicht op een heuvelrug en keek neer op het brandende gehucht. Twee Valkyrieën stonden achter haar,

wachtend op instructies. Dit was het punt waarop de League normaal gesproken zou ingrijpen om balans te herstellen.

Maar Valgýr bewoog niet.

Haar geest was niet volledig stil.

Toen zij Nadís had gezien in het riet, was er iets gebeurd dat zij niet kon onderdrukken. Geen herinnering in beelden. Geen volledige scène. Maar flitsen.

Houten trainingsterrein.

Gelach.

Een bijnaam.

Wolfie.

Het woord had haar geraakt als een klap zonder dat het was uitgesproken.

Zij sloot haar ogen en probeerde het te verdringen. De League had haar gevormd om zonder verleden te handelen. Haar rang was niet zomaar een titel. Primus Valkyra betekende dat zij het scherpste instrument was van het Oordeel.

Instrumenten twijfelen niet.

Toch voelde zij twijfel.

Onder haar bewoog een groep krijgers van Skjarnhrafn zich richting een tweede doelwit. Hróald had besloten de escalatie te versnellen. Hij wilde dat Eldhollow reageerde met kracht. Hij wilde dat de League werd gedwongen kleur te bekennen.

Valgýr ademde diep in.

“Wij grijpen niet in,” zei zij tegen de Valkyrieën achter haar.

Zij spraken geen tegenargument uit. Maar één van hen keek haar kort aan, alsof zij de aarzeling had opgemerkt.

Valgýr voelde het.

Zij was niet volledig onbewogen.

In Eldhollow bereikte het nieuws van de aanval kort voor zonsopgang. Nadís hoorde het verslag zonder haar emoties te tonen. Zij gaf bevel tot mobilisatie. Dit was geen test meer. Dit was een escalatie.

“Hij probeert ons naar het westen te duwen,” zei zij tegen haar kernstrijders. “Hij wil terrein kiezen.”

“En de League?” vroeg iemand.

Nadís keek even naar het zwaard aan haar zijde.

“Zij wachten,” antwoordde zij.

Zij besloot een directe confrontatie te zoeken. Geen kleine eenheden meer. Geen verkenningen. Zij wilde Hróald zelf zien. Zij wilde begrijpen hoe ver hij bereid was te gaan.

Terwijl haar eenheid zich verplaatste langs de rand van de oude veengronden, voelde zij opnieuw die aanwezigheid. Niet achter haar. Niet in haar kamp.

Voor haar.

Valgýr stond midden op een open stuk terrein waar de boomgrens ophield en de grond overging in drogere vlakte. Haar witte paard stond enkele passen achter haar. Zij had haar helm niet opgezet.

Dit was geen toeval.

Nadís gaf haar mensen het teken om afstand te houden. Zij liep alleen naar voren.

De lucht was stil. Geen wind. Geen riet dat ritselde.

Valgýr keek haar recht aan.

“Je hindert de balans,” zei zij kalm.

Nadís voelde een lichte, bittere glimlach in haar mondhoeken. “En jij beschermt die?”

“Dat is mijn taak.”

“En wat is je wil?”

De vraag kwam harder dan bedoeld.

Valgýrs blik verschoof een fractie, alsof zij een slag moest incasseren die niet fysiek was.

“Ik heb geen wil,” zei zij.

Dat was een leugen.

En Nadís zag het.

Achter hen klonk plotseling het geluid van hoorns. Skjarnhrafn.

Hróald had hen gevonden. Dit was zijn zet. Hij had gewacht tot de twee vrouwen tegenover elkaar stonden en besloot toen toe te slaan.

Een grotere eenheid Raven stormde het terrein op.

Ditmaal was het geen test.

Dit was een botsing.

Nadís draaide zich instinctief naar het naderende gevaar, maar nog voordat zij volledig kon reageren, stond Valgýr naast haar.

Niet tegenover haar.

Naast haar.

Hun blikken kruisten elkaar slechts een fractie van een seconde.

Geen woorden.

Geen toestemming.

En toen brak het gevecht los.

Het was geen georganiseerde slag, maar een explosieve uitbarsting van staal en modder. Skjarnhrafn had zich verspreid om hen te omsingelen. Nadís' krijgers sloten zich aan, maar het terrein maakte formatie onmogelijk.

Valgýr bewoog sneller dan wie ook op het veld. Haar zwaard sneed zonder verspilling. Haar bewegingen waren strak en zuiver. Zij was geen dorpskrijger meer. Zij was gevormd tot perfectie.

Toch, toen Nadís bijna werd geraakt door een van Hróalds luitenants, reageerde Valgýr zonder te denken. Haar zwaard onderschepte de slag en draaide de aanvaller uit balans.

Zij had niet gewacht.

Zij had gekozen.

En in dat ene moment voelde zij het duidelijker dan ooit.

Een naam die niet uit haar hoofd verdween.

Nadís.

De slag duurde niet lang. Hróald trok zich terug zodra hij zag dat de League zich feitelijk mengde in het gevecht, al was het via één persoon. Hij had informatie gekregen. Dat was voldoende.

Toen het stof neerdaalde en de Raven zich hadden teruggetrokken, stonden Nadís en Valgýr opnieuw tegenover elkaar.

Dichter dan ooit.

De adem van beiden zwaar.

“Waarom redde je mij?” vroeg Nadís.

Valgýr keek naar haar handen, alsof zij het antwoord daar kon vinden.

“Ik weet het niet,” zei zij.

En dat was het eerlijkste wat zij ooit had uitgesproken sinds haar vorming.

Dit was het moment waarop alles begon te breken.

Het zou exploderen.

8. Wolfie

De ochtend hing zwaar boven de vlakke alsof de lucht zelf wist dat iets onvermijdelijks naderde. Geen vogelgeluid brak de stilte. Geen wind bewoog het gras. Zelfs de rivier leek trager te stromen dan anders.

Nadís stond alleen op de rand van het open terrein. Zij had haar krijgers bewust op afstand gehouden. Dit was geen veldslag. Dit was een confrontatie die te lang was uitgesteld.

Aan de overkant verscheen zij.

Valgýr Svartrún.

Geen helm. Geen schild. Alleen haar zwaard. Haar donkere haar wapperde zacht in de lichte bries, zwart als natte ravenveren. Haar ogen waren koud. Te koud.

Maar niet leeg.

Zij liepen langzaam naar elkaar toe.

Geen haast.

Geen geschreeuw.

Geen bevelen.

“Je zoekt mij,” zei Valgýr uiteindelijk, haar stem vlak en beheerst.

“Ik zoek wat jij ooit was,” antwoordde Nadís zonder haar blik af te wenden.

Een flits.

Niet buiten.

Binnen.

Eldhollow.

Hout.

Gelach.

Zomerlicht op water.

Een stem die haar naam riep.

Valgýr knipperde kort met haar ogen. Haar adem stakte één fractie van een seconde.

“Je vergist je,” zei zij.

“Dat doe ik niet.”

Een lange stilte.

“De League heeft mij gevormd,” zei Valgýr. “Wat jij zoekt bestaat niet meer.”

“Dat is niet waar.”

Die woorden raakten harder dan staal.

Valgýr voelde haar hartslag versnellen. Niet door angst. Niet door dreiging. Door iets dat zij niet kon plaatsen.

En toen trok Nadís haar bijl.

Geen waarschuwing meer.

Het duel begon.

Het eerste contact was explosief. Staal sloeg op staal met een kracht die door armen en schouders trilde. Valgýr draaide haar zwaard razendsnel langs de rand van Nadís' bijl en probeerde haar uit balans te brengen. Nadís stapte laag in, draaide haar heup en sloeg met brute kracht terug.

Het gevecht was geen woede-uitbarsting.

Het was techniek tegen kracht.

Vorming tegen herinnering.

Valgýr bewoog vloeiend, bijna bovenmenselijk. Haar slagen waren efficiënt, haar voetenwerk foutloos. Nadís daarentegen vocht als een storm. Hard. Direct. Onbuigzaam.

Bij elke botsing sprongen flarden door Valgýrs hoofd.

Rook boven een nederzetting.

Een man zonder hoofd.

Ealdwulf.

Bloed op krijt.

Een naam die in haar borst brandde.

Nadís.

“Focus,” fluisterde een stem in haar hoofd. De stem van de League. De stem die haar had geleerd wie zij moest zijn.

Maar daaronder klonk iets anders.

Wolfie.

Het woord kwam niet als gedachte.

Het kwam als gevoel.

Nadís draaide plots laag onder een slag door, gleed achter Valgýr langs en maakte een schijnbeweging naar links. Valgýr reageerde instinctief en draaide mee.

Dat was de fout.

Nadís greep haar.

Met een snelle draai greep zij Valgýr van achteren, draaide haar rond en klemde haar stevig vast, haar arm strak over haar borst, het zwaard tegen haar keel.

Valgýr verstijfde.

Niet van angst.

Van herkenning.

En toen sprak Nadís zacht in haar oor.

“Wolfie heeft jou gemist.”

De wereld brak open.

Eldhollow.

Water.

Gelach.

Twee meisjes in het bos.

Een wolf.

Bloed op bladeren.

Een hand die haar overeind trok.

Nadís.

Valgýr's adem werd scherp. Haar ogen vulden zich met flitsen die te snel kwamen om te begrijpen.

League.

Oordeel.

Training.

Zwaard.

Nadís.

Jørgen.

Ealdwulf.
Eldhollow.
Nadís.

Het zwaard trilde in haar hand.

“Wie... ben ik?” fluisterde zij schor.

Nadís liet haar los.

Niet uit zwakte.

Uit vertrouwen.

Valgýr draaide zich om, haar adem zwaar, haar ogen niet langer koud maar brekend.

“Ik... herinner me...” Haar stem brak. “Jij noemde mij...”

“Wolfie.”

Tranen mengden zich met zweet en stof.

“Waarom deed je dat?” fluisterde zij.

“Omdat je altijd voorop rende,” zei Nadís. “En altijd gromde wanneer je boos was.”

Valgýr lachte schor. Het klonk vreemd in haar eigen oren.

En toen viel alles.

Niet met geweld.

Maar met helderheid.

De League had haar lichaam getraind.

Maar haar hart hadden zij nooit volledig kunnen wissen.

Zij stapte naar voren.

En zonder woorden omhelsden zij elkaar.

Niet als krijgers.

Niet als tegenstanders.

Maar als twee meisjes die elkaar nooit hadden willen verliezen.

In de verte klonk het geluid van hoorns.

Skjarnhrafn.

Hróald had dit moment niet gemist.

Hij had gewacht.

En nu zou hij toeslaan.

Nadís en Kimhildá keken tegelijk op.

Geen twijfel meer.

Geen verdeeldheid.

De League had geprobeerd een wapen te maken.

Maar zij hadden vergeten dat staal ook kan terugkeren naar zijn oorsprong.

En dit was nog maar het begin.

9. Wanneer het Oordeel Breekt

De omhelzing duurde niet langer dan een ademhaling.

Toen klonk de eerste hoorn.

Niet ver weg.

Niet aarzelend.

Dichtbij.

Zwaar.

Dreigend.

Nadís draaide zich instinctief naar het geluid terwijl Kimhildá's vingers nog om haar schouders lagen. In de verte verscheen beweging tussen de boomgrens. Donkere schilden. Zwarte ravenkoppen geschilderd op hout.

Skjarnhrafn.

Hróald had gewacht tot dit moment.

Hij had gewacht tot de Valkyrie brak.

En hij kwam niet met een kleine eenheid.

Hij kwam met alles.

Tientallen krijgers stormden het open terrein op. Hun bijlen blonken in het ochtendlicht. Hun oorlogskreet sneed door de lucht alsof het een levende entiteit was.

Maar dat was niet het enige.

Aan de andere kant van het veld verschenen ruiters.

Zwart en wit.

De League.

Hun paarden bewogen in perfecte lijn. Hun helmen met metalen vleugels weerkaatsten het licht. Hun aanwezigheid was stil, maar zwaarder dan het geschreeuw van de Raven.

Nadís voelde het meteen.

Dit was geen toeval.

Dit was een oordeel.

Kimhildá stond tussen twee werelden.

Achter haar de League.

Voor haar Skjarnhrafn.

Naast haar Nadís.

“Ze komen voor mij,” zei Kimhildá laag.

“Dan zullen ze langs mij moeten,” antwoordde Nadís zonder te aarzelen.

De leider van de League reed naar voren. Haar stem droeg zonder dat zij hoefde te schreeuwen.

“Valgýr Svartrún,” sprak zij kalm. “Je bent afgeweken.”

Kimhildá voelde de naam als een vreemd stuk staal in haar borst. Valgýr. Dat was wat zij van haar hadden gemaakt. Maar het klopte niet meer.

“Mijn naam is Kimhildá,” zei zij.

Het was geen schreeuw.

Het was een verklaring.

Een stilte viel over het terrein.

Hróald lachte schor aan de rand van het slagveld. “Laat hen elkaar doden,” riep hij. “Wij nemen wat overblijft.”

Dat was de vonk.

Skjarnhrafn stormde naar voren.

De League trok hun zwaarden.

En Kimhildá moest kiezen.

Zij keek naar Nadís.

Niet naar het zwaard.

Niet naar de vijand.

Alleen naar haar.

Geen woorden waren nodig.

De League zette zich in beweging om haar terug te halen.

Kimhildá draaide zich.

Niet naar hen.

Naar Hróald.

En zij viel aan.

De eerste Raven die haar bereikte werd met een draaiende slag uitgeschakeld, haar zwaard sneed diep langs zijn schouder tot in zijn borst. Nadís sloot zich bij haar aan als een storm van staal. Haar bijl brak een schild open met brute kracht terwijl het zwaard van Kimhildá een tweede tegenstander onder de ribben trof.

Zij vochten weer samen.

Niet tegenover elkaar.

Niet twijfelend.

Samen.

Maar de League stopte niet.

Drie Valkyrieën sprongen van hun paarden en bewogen als schaduwen over het veld. Zij richtten zich niet op Skjarnhrafn.

Zij richtten zich op Kimhildá.

Eén van hen onderschepte haar slag, draaide haar pols met dodelijke precisie en fluisterde: “Je behoort ons toe.”

Kimhildá’s ogen flitsten fel.

“Dat deed ik niet.”

Zij brak los met een plotselinge knie tegen de ribben van de Valkyrie en draaide zich direct in een tweede tegenstander. De gevechtsstijl die zij van hen had geleerd, gebruikte zij nu tegen hen.

Nadís zag het.

Zij zag hoe Kimhildá bewoog met twee werelden in haar lichaam.

En zij zag iets anders.

Twijfel in de League.

Hróald probeerde het moment te benutten. Hij stormde persoonlijk naar voren, zijn zware bijl gericht op Nadís. Hij wilde haar uitschakelen terwijl Kimhildá werd teruggehaald.

De botsing tussen Nadís en Hróald was explosief. Zijn kracht was overweldigend, zijn slagen bedoeld om te breken in plaats van te snijden. Nadís week laag uit, draaide haar schouders en sloeg met haar bijl tegen zijn dij. Bloed spatte op modder.

Maar hij bleef staan.

Kimhildá zag het.

En zonder na te denken sneed zij een League-aanvaller af, draaide om en sprong tussen Nadís en Hróald in.

Hun blikken ontmoetten elkaar slechts een fractie van een seconde.

Dat was genoeg.

Samen dreven zij Hróald achteruit.

De League-leider zag het kantelpunt.

Haar Primus had gekozen.

Niet voor het Oordeel.

Maar voor een vrouw.

Voor een nederzetting.

Voor herinnering.

Dat was verraad.

“Terugtrekken,” beval zij uiteindelijk.

De Valkyrieën trokken zich terug in perfecte formatie, hun paarden draaiend in één vloeiende beweging.

Skjarnhrafn had verliezen geleden en trok zich eveneens terug zodra Hróald zag dat zijn positie onhoudbaar werd.

Binnen minuten was het veld leeg.

Alleen de gewonden bleven.

En de twee vrouwen in het midden.

Kimhildá's adem ging zwaar. Haar handen trilden niet van uitputting, maar van wat zij zojuist had gedaan.

Zij had de League afgewezen.

Definitief.

“Wat betekent dit?” vroeg Nadís zacht.

Kimhildá keek naar de horizon waar de ruiters verdwenen.

“Dat zij terugkomen,” zei zij. “Niet als waarnemers.”

“Maar als vijanden.”

En in de verte, nog net zichtbaar voordat de bomen hen opslokten, draaide één Valkyrie zich om.

Zij bleef iets langer kijken dan de anderen.

Toen verdween ook zij.

10. Drie Richtingen, Eén Oorlog

De rook boven het slagveld was nog niet volledig opgetrokken toen de gevolgen zich al begonnen te verspreiden.

In Eldhollow werd het nieuws ontvangen zonder gejuich. Niemand vierde dat zij hadden overleefd. Niemand sprak luid over de terugkeer van Kimhildá. Het was alsof de nederzetting intuïtief begreep dat deze overwinning geen einde was, maar een begin.

In de ronde hal stond Nadís voor haar kernstrijders. Het zwaard van Kimhildá hing zichtbaar aan haar zijde, maar ditmaal stond de vrouw van wie het ooit was naast haar, levend, zichtbaar, onmiskenbaar zichzelf.

Toch niet volledig.

Kimhildá voelde de blikken. Sommige vol hoop. Sommige vol twijfel. Sommigen zagen een teruggekeerde heldin. Anderen zagen een wapen van de League.

“Ze zullen terugkomen,” zei Nadís zonder omwegen. “En niet voorzichtig.”

“Wie?” vroeg een oudere krijger.

“Beiden,” antwoordde Kimhildá zelf.

De stilte die daarop volgde was zwaarder dan elk bevel.

Zij legde uit wat zij wist van de League. Niet hun volledige structuur. Niet hun geheimen. Maar genoeg om duidelijk te maken dat zij geen losse ruiters waren. Zij waren georganiseerd. Gedisciplineerd. Overtuigd van hun recht om te oordelen.

“En Hróald?” vroeg iemand anders.

“Hij zal versnellen,” zei Nadís. “Hij weet dat hij nu tussen twee machten zit.”

Kimhildá knikte langzaam. “Hij zal kiezen voor chaos. Dat is zijn enige voordeel.”

Terwijl Eldhollow zich voorbereidde, reed de League in stilte naar hun verborgen heiligdom.

De ronde stenen hal in Ierland was donkerder dan voorheen. De leider van de League stond voor het eeuwige vuur terwijl de overige Valkyrieën zich in een halve cirkel opstelden.

“Primus heeft gekozen,” zei één van hen.

“Primus heeft gefaald,” corrigeerde de leider.

Er was geen woede in haar stem. Alleen vaststelling.

“Wat is het oordeel?” vroeg een andere ruiter.

De leider keek naar de vlammen. “Zij is geen instrument meer. Zij is een afwijking.”

“Moet zij worden geëlimineerd?”

Een lange stilte volgde.

“Nee,” zei de leider uiteindelijk. “Zij zal worden teruggewonnen. Of gebroken.”

De woorden hingen in de hal als een dreiging die nog geen vorm had, maar onvermijdelijk was.

En dan was er Hróald.

Hij zat in zijn kamp, zijn dijen verbonden waar Nadís hem had geraakt. De wond was diep, maar niet fataal. Zijn woede was dat wel.

“Zij vechten samen,” zei zijn luitenant.

“Ja,” antwoordde Hróald langzaam. “En dat maakt hen zwakker dan zij denken.”

“Hoe bedoel je?”

“Emotie is een opening.”

Hij stond op, ondanks de pijn. Zijn blik ging naar een kaart die in de aarde was getekend. Eldhollow. De rivier. De oude veengronden. De routes naar het binnenland.

“Wij slaan niet direct toe,” zei hij. “Wij trekken hen naar terrein dat wij beheersen.”

“Waar?”

Hróald glimlachte kil.

“Het Zwarte Woud van Caer Dúin.”

Dat woud was geen gewone plek. Oude stammen hadden het ooit vermeden. De grond was ongelijk. Mist bleef er hangen, zelfs wanneer de zon hoog stond. Het was terrein dat strategie verslond.

“Daar,” zei Hróald. “Zullen zij hun verbondenheid verliezen.”

Terug in Eldhollow zaten Nadís en Kimhildá alleen in de schemering.

Geen krijgers.

Geen raad.

Alleen twee vrouwen die elkaar opnieuw leerden kennen.

“Voel je hen?” vroeg Nadís zacht.

“Ja,” antwoordde Kimhildá.

“En?”

“Zij kijken. Zij wachten. Zij twijfelen.”

Nadís glimlachte zwak. “Dat is nieuw.”

Kimhildá keek naar haar handen. “Ik herinner mij alles. Maar ik herinner mij ook wat zij mij hebben geleerd.”

“En wat doen we daarmee?”

Kimhildá keek op.

“Wij gebruiken het.”

Er was geen aarzeling meer in haar stem.

Geen breuk.

Alleen helderheid.

“Hij zal ons lokken,” zei zij. “En wij laten ons lokken.”

Nadís keek haar scherp aan. “Dat is gevaarlijk.”

“Ja,” zei Kimhildá. “Maar het is zijn enige speelveld. Als wij hem daar breken, is Skjarnhrafn gebroken.”

Nadís knikte langzaam.

“En de League?”

Kimhildá's ogen werden donkerder.

“Zij zullen beslissen wat wij waard zijn.”

Buiten blies de wind over het water.

Drie machten bewogen tegelijk.

Eén wilde orde.

Eén wilde wraak.

Eén wilde overleven.

En ergens in de verte lag het Zwarte Woud van Caer Dúin te wachten.

11. het Woud Dat Luistert

Het Zwarte Woud van Caer Dúin begon niet met een grens. Het begon met een gevoel.

De lucht werd kouder zonder dat de zon verdween. Geluid werd zachter zonder dat iemand het bevel gaf om te zwijgen. Zelfs de paarden bewogen trager toen de eerste bomen dichterbij elkaar kwamen te staan en hun takken als vingers over elkaar grepen.

Nadís reed voorop. In haar linkerhand droeg zij haar zware bijl. In haar rechterhand hing het zwaard van Kimhildá. Het staal ving nauwelijks licht in deze schaduwrijke wereld.

Kimhildá reed naast haar, zwijgend, alert. Haar ogen volgden niet alleen de paden, maar ook de schaduwen ertussen.

“Hij heeft dit terrein gekozen,” zei Nadís laag.

“Hij heeft dit terrein voorbereid,” antwoordde Kimhildá.

De grond werd ongelijker naarmate zij verder trokken. Wortels staken uit de aarde als versteende slangen. De mist kroop laag over de bodem en bleef hangen tussen de stammen. Het was geen natuurlijke nevel. Het voelde als iets dat niet wilde oplossen.

Hun krijgers bewogen in compacte formatie. Niemand week te ver af. Niemand sprak luid.

Het woud slikte geluid in.

Een vogel vloog plots op uit het gebladerte. Drie krijgers grepen instinctief naar hun wapens. Er werd gelachen, kort, gespannen.

“Te nerveus,” mompelde iemand.

Maar niemand ontspande.

Kimhildá voelde iets anders. Niet direct dreiging. Geen zichtbare beweging.

Maar observatie.

Het gevoel dat het woud niet alleen een plek was, maar een getuige.

“Hij wil dat wij dieper gaan,” zei zij zacht.

“Dan geven we hem dat,” antwoordde Nadís.

Zij bereikten tegen de avond een open plek waar de bomen een cirkel vormden rond een oud, half ingestort stenen heiligdom. Mos bedekte de muren. Runen, bijna verdwenen, waren in het steen gekerfd.

Caer Dúin.

Hier hadden ooit stammen offers gebracht.

Nu was het een val.

“Te stil,” fluisterde een jonge krijger.

Kimhildá knielde bij de grond. Haar vingers gleden over aarde die recent was verstoord.

“Ze zijn hier geweest,” zei zij.

Geen paniek volgde.

Alleen spanning.

Nadís gaf korte bevelen. Verdedigende posities. Wachtposten. Geen vuur hoger dan nodig. Geen luide stemmen.

De schemering viel sneller dan verwacht.

Mist kroop dikker tussen de bomen.

En toen klonk het eerste signaal.

Geen hoorn.

Geen kreet.

Een tak die brak.

Links.

Een schaduw bewoog tussen twee stammen.

Een krijger draaide zich om, maar te laat. Een pijl trof hem in de schouder. Hij viel niet, maar werd uit balans gebracht.

“Schilden!” riep Nadís.

Pijlen volgden. Niet in een volle regen. Gerichte schoten. Hróald testte hun reactie.

Kimhildá sprong op haar paard en reed een halve cirkel om de open plek. Zij probeerde de oorsprong te lokaliseren. Maar de mist werkte tegen haar.

Zij hoorde gelach.

Laag.

Kort.

Hróald was dichtbij.

Niet zichtbaar.

Maar dichtbij.

Nadís greep een schild en wierp het naar een gewonde krijger die zich achter een omgevallen stam verschool. Haar bijl ving een tweede pijl af voordat die een andere man kon raken.

“Hij speelt met ons,” zei een krijger.

“Hij meet ons,” corrigeerde Kimhildá.

Toen kwam de tweede fase.

Geen pijlen.

Beweging.

Skjarnhrafn stortte zich vanuit drie richtingen tegelijk op de open plek. Geen chaotische aanval, maar een gerichte druk vanuit verschillende hoeken.

Het woud werkte in hun voordeel. Mist brak zichtlijnen. Wortels verstoorde voetwerk.

De eerste botsing was bruut.

Staal sloeg tegen staal, maar zonder de open ruimte van een veldslag. Hier was elke stap gevaarlijk. Elke draai kon struikelen betekenen.

Nadís vocht laag en direct. Haar bijl brak een schild open terwijl het zwaard van Kimhildá de opening benutte.

Kimhildá bewoog sneller dan de meeste tegenstanders verwachtten. Haar training bij de League maakte haar gevaarlijk in nauwe ruimte. Zij draaide langs een tegenstander, greep zijn pols, brak zijn balans en sneed laag onder zijn ribben.

Maar het terrein werkte tegen hen.

Een krijger gleed uit over natte wortels en werd direct overweldigd.

Hróald verscheen eindelijk tussen de stammen, zijn silhouet massief in de mist.

“Dieper!” riep hij naar zijn mannen. “Drijf hen naar het centrum!”

Hij wilde hen vastzetten in de cirkel van het oude heiligdom. Beperken. Omsluiten.

Nadís zag het patroon.

“Niet blijven staan!” riep zij. “Breek de cirkel!”

Kimhildá voelde iets anders.

Iets dat haar nek deed tintelen.

De League.

Niet zichtbaar.

Maar aanwezig.

Zij keken.

Zij grepen niet in.

Nog niet.

Het gevecht verplaatste zich langzaam richting het stenen centrum van Caer Dúin. Hróald had terreinwinst geboekt. Eldhollow werd naar het hart van de val gedwongen.

Een pijl trof Kimhildá’s schouder. Niet diep genoeg om haar te stoppen, maar genoeg om haar te vertragen.

Nadís zag het en bewoog onmiddellijk naar haar toe. Hun blikken ontmoetten elkaar.

“Blijf bij mij,” zei Nadís kort.

“Ik ben hier,” antwoordde Kimhildá.

Maar het woud luisterde.

En het woud had geen voorkeur.

De mist werd dikker.

Het zicht slechter.

En Hróald glimlachte.

Hij had hen waar hij hen wilde.

12. het Hart van de Val

De mist werd zo dik dat zelfs het geluid gedempt klonk.

Het centrum van Caer Dúin was een cirkel van oude stenen, half verzakt, half opgeslokt door wortels die er als aderen omheen kronkelden. Wat ooit een heiligdom was geweest, was nu een arena.

Hróald had zijn moment gekozen.

Vanuit vier richtingen brak Skjarnhrafn tegelijk door de mist. Niet schreeuwend. Niet razend. Gecontroleerd. Hun schilden vormden halve muren tussen de bomen. Hun bijlen sloegen laag, bedoeld om benen te breken in plaats van hoofden te klieven.

Eldhollow werd naar het midden gedreven.

Nadís zag het patroon te laat volledig.

“Breek naar links!” riep zij.

Maar links was al afgesloten.

Een krijger naast haar werd onderuit geslagen door een lage bijslag en verdween onder twee Raven die hem neerdrukten. Het woud slokte zijn kreet in alsof het nooit had bestaan.

Kimhildá voelde de adrenaline scherp door haar aderen schieten. Haar schouder brandde waar de pijl haar had geraakt, maar zij negeerde het. Zij bewoog tussen twee tegenstanders door, gebruikte een wortel om haar lichaam hoger te brengen en draaide haar zwaard neerwaarts in de nek van een man die zijn schild te hoog hield.

Bloed spatte tegen de stenen.

Maar het maakte geen indruk op Hróald.

Hij stond op een verhoging van oude rots, zijn bijl rustend op zijn schouder. Hij observeerde.

Hij wilde zien waar zij zouden breken.

De tweede golf kwam.

Skjarnhrafn brak de schijnbare cirkel en liet bewust een opening in het westen. Het was geen ontsnappingsroute. Het was een trechter.

Nadís zag het en vloekte laag.

“Niet die kant op!” riep zij.

Maar paniek verspreidt zich sneller dan bevelen.

Drie jonge krijgers probeerden via de opening te ontsnappen. Zij verdwenen in de mist.

Daar klonk geschreeuw.

Kort.

Plots.

Afgekapt.

De opening sloot zich.

Hróald glimlachte.

“Dieper,” beval hij.

Nu werd het geen gevecht meer.

Het werd verstikking.

De Raven trokken zich langzaam samen. Schild tegen schild. Bijl tegen bijl. Zij gebruikten het terrein om Eldhollow te dwingen dicht op elkaar te staan.

In nauwe ruimte kon men niet manoeuvreren.

En Hróald wist dat Nadís kracht nodig had om te draaien.

Kimhildá voelde de druk. Zij voelde ook iets anders.

Observatie.

De League.

Zij waren hier.

Niet zichtbaar in het centrum.

Maar op de rand van het woud.

Zij grepen niet in.

Nog niet.

Nadís sprong naar voren en sloeg met brute kracht tegen een schildmuur. Haar bijl brak hout, maar niet genoeg om een doorgang te creëren. Een tegenstander draaide laag onder haar slag door en sneed langs haar dij. Niet diep. Maar scherp.

Bloed kleurde haar broek donker.

Kimhildá zag het en werd sneller.

Zij brak door twee tegenstanders met precisie die niet van Eldhollow kwam. Zij sneed niet breed. Zij sneed efficiënt. Haar bewegingen waren kort, strak, bijna klinisch.

Hróald zag het.

“Daar,” zei hij zacht.

Hij sprong zelf van de rots en stormde naar voren.

Dit was het moment.

Hij wilde niet het dorp.

Hij wilde haar.

De botsing tussen Hróald en Kimhildá was als twee stormen die elkaar frontaal raakten. Zijn bijl was zwaar, bedoeld om te breken in één slag. Zij ontweek de eerste slag, maar de tweede trof haar zwaard en dwong haar een halve stap achteruit.

Hij lachte.

“De League heeft je goed geslepen,” zei hij.

“Niet voor jou,” antwoordde zij.

Hun staal sloeg opnieuw tegen elkaar.

Hij was sterker.

Zij was sneller.

Maar het terrein werkte tegen haar. Wortels beperkten haar draai. Mist beperkte zicht.

Een lage trap van Hróald trof haar gewonde schouder. Pijn schoot door haar arm. Haar grip verzwakte een fractie van een seconde.

Dat was genoeg.

Zijn bijl sloeg tegen haar zij en wierp haar achteruit tegen een stenen blok. Haar adem werd uit haar longen geslagen.

Nadís zag het.

En iets in haar brak.

Zij ramde met brute kracht door de dichtstbijzijnde Raven, brak een schild met haar bijl en sprong tussen Hróald en Kimhildá.

Hun blikken ontmoetten elkaar.

Geen woorden.

Maar een afspraak.

Samen vielen zij aan.

Nadís sloeg hoog. Kimhildá laag. Hróald blokkeerde één slag maar niet twee. Het zwaard van Kimhildá sneed langs zijn flank. Bloed stroomde donker langs zijn zijde.

Hij gromde.

Maar hij trok zich niet terug.

In plaats daarvan gaf hij een fluitsignaal.

Vanuit de mist kwamen extra eenheden tevoorschijn.

De echte val.

Zij hadden gewacht tot het centrum volledig verzadigd was.

Nu sloten zij de cirkel volledig.

Eldhollow stond ingesloten.

En op de rand van het slagveld verschenen eindelijk ruiters.

De League.

Zij keken toe.

Niet ingrijpend.

Oordelend.

De leider van de League hief haar hand langzaam.

Nog niet.

Zij wilden zien wie hier werkelijk sterker was.

Binnen de cirkel voelden Nadís en Kimhildá het.

Dit was geen gewone hinderlaag.

Dit was een uitputtingsslag.

En het woud luisterde.

En het woud koos geen kant.

13. Wanneer de Prooi Terugslaat

De cirkel sloot zich.

Mist. Staal. Adem.

Hróald voelde het momentum aan zijn zijde verschuiven. Zijn mannen drukten Eldhollow dichter naar het stenen hart van Caer Dúin. De grond werd glad van bloed en vocht. De wortels onder hun voeten werden verraderlijk.

Hij zag vermoeidheid.

Hij rook angst.

Dit was het moment waarop vijanden braken.

Maar hij zag niet wat Nadís al uren wist.

Caer Dúin was geen plek die zich zomaar liet bezitten.

Nadís had dit woud niet gekozen. Maar zij had het bestudeerd zodra zij het betrad. Zij had de hellingen gezien. De oude geulen. De lage delen waar water zich verzamelde onder het mos.

En zij had iets anders gezien.

De oude houten palen onder de aarde.

Restanten van een vergeten verdediging.

Terwijl Hróald zich volledig op de druk concentreerde, gaf Nadís een kort, scherp fluitsignaal.

Het klonk onschuldig.

Maar drie krijgers van Eldhollow wisten precies wat het betekende.

Zij lieten zich vallen alsof zij overweldigd werden en trokken zich precies naar de westelijke rand van het centrum terug.

Hróald zag het als zwakte.

“Nu!” brulde hij.

Zijn mannen stormden naar voren om de opening volledig dicht te drukken.

En toen brak de grond.

Niet overal.

Maar precies waar Nadís had gewild.

De oude palen onder de modder waren verrot maar niet verdwenen. Eldhollow had tijdens de eerdere verkenning touwen en houten staken in de zwakke zones aangebracht. Dun, nauwelijks zichtbaar in mist.

Toen de zwaarste Raven tegelijk naar voren drukten, gaf de natte ondergrond het gewicht niet langer.

Een deel van de cirkel zakte weg.

Niet diep genoeg om mannen te verzwelgen.

Maar diep genoeg om formaties te breken.

Schreeuwen klonken toen twee Raven hun evenwicht verloren en in modderige geulen terechtkwamen waar water zich onder de oppervlakte verzamelde. Hun schilden werden hen uit handen gerukt. Hun benen vastgezogen.

Chaos.

Nadís viel meteen aan.

Geen seconde verspilling.

Zij sprong op de rand van de verzakte grond en sloeg haar bijl met brute precisie neer op een Raven die probeerde op te krabbelen. Het zwaard van Kimhildá volgde onmiddellijk, sneed laag en efficiënt door een tweede tegenstander die zijn balans zocht.

De cirkel brak.

Hróald vloekte luid.

Dit had hij niet verwacht.

Hij had terreinvoordeel.

Maar zij hadden het terrein gelezen.

“Herstel!” brulde hij.

Maar het was te laat.

Eldhollow brak nu naar buiten in plaats van naar binnen.

Niet paniekerig.

Gecontroleerd.

Kimhildá voelde het momentum verschuiven. Zij draaide laag onder een slag door, gebruikte de helling om snelheid te winnen en sloeg met een schuine beweging omhoog langs de arm van een tegenstander. Zijn wapen viel uit zijn hand voordat hij beseftte wat er gebeurde.

De mist, die eerst tegen hen had gewerkt, werd nu een bondgenoot.

Skjarnhrafn kon elkaar niet goed zien.

Eldhollow wel.

Zij hadden hun posities aangepast.

Zij hadden de zwakke plekken gemarkeerd.

Hróald probeerde zelf het centrum te heroveren. Hij stormde richting Nadís, zijn bijl hoog geheven, zijn flank nog steeds bloedend van eerdere slagen.

Hun botsing was hard en direct.

Hij was sterker.

Zij was vastberaden.

Maar hij gleed uit.

Niet door onhandigheid.

Door modder die hij niet had ingeschat.

Dat ene moment van verlies van grip was genoeg voor Kimhildá.

Zij bewoog als een schaduw achter hem, draaide haar lichaam strak en sneed diep langs zijn schouderblad. Geen dodelijke slag. Maar een vernederende.

Hij brulde van woede.

En in zijn ogen verscheen iets nieuws.

Twijfel.

Aan de rand van het slagveld observeerde de League dit alles.

De leider van de ruiters zag hoe haar voormalige Primus samen met Nadís een slagveld herschikte zonder haar bevel.

Zij zag strategie.

Zij zag leiderschap.

Zij zag iets dat zij niet had voorzien.

“Interessant,” fluisterde zij.

Maar zij greep nog steeds niet in.

Dit was een test geworden.

Hróald zag dat hij terrein verloor. Zijn mannen waren niet vernietigd, maar hun gesloten druk was gebroken. Zijn poging om hen te verstikken was mislukt.

Hij gaf een scherp signaal.

Terugtrekking.

Niet vlucht.

Herpositionering.

De Raven trokken zich ordelijk terug in de mist, hun gewonden meeslepend.

Het slagveld werd stiller.

Niet leeg.

Maar opgelucht.

Nadís en Kimhildá stonden tussen gevallen lichamen en gebroken schilden.

Beiden ademden zwaar.

Beiden bebloed.

Maar levend.

En nog steeds samen.

“Hij zal dit niet vergeten,” zei Kimhildá.

“Nee,” antwoordde Nadís. “Maar hij heeft geleerd dat wij niet breken.”

Aan de rand van het woud draaiden de Valkyrieën hun paarden langzaam om.

Eén van hen bleef net iets langer kijken.

En glimlachte bijna.

Dit was geen nederlaag.

Dit was een begin.

En het Zwarte Woud had hen nog niet losgelaten.

14. de Plaats Waar Alles Samenkomt

Het Zwarte Woud van Caer Dúin liet hen niet zomaar gaan.

Zelfs toen zij zich uit de mist terugtrokken en het bos dunner werd, bleef het gevoel van observatie hangen als een koude hand in hun nek. Eldhollow reed zwijgend. Niemand sprak luid over de tegenzet die hen had gered. Niemand noemde het een overwinning.

Iedereen wist wat het was.

Een waarschuwing.

Hróald had hen niet willen vernietigen.

Hij had hen willen testen.

En zij hadden geantwoord.

Maar testen eindigen niet met terugtrekking.

Zij eindigen met escalatie.

Toen zij de open velden bereikten en het woud achter hen lag als een donkere muur, draaide Nadís haar paard om en keek nog eenmaal terug. De mist hing laag tussen de bomen, alsof het woud zijn geheimen opnieuw verstopte.

“Hij heeft geleerd,” zei zij zacht.

“En wij ook,” antwoordde Kimhildá.

De wond in haar schouder was verbonden, maar de pijn zat dieper. Niet fysiek. Iets anders. Iets dat sinds haar breuk met de League als een tweede ademhaling in haar borst leefde.

Zij voelden het allebei.

Dit was geen serie losse gevechten meer.

Dit was oorlog in wording.

Terug in Eldhollow heerste geen feeststemming bij hun aankomst. De nederzetting ontving hen met opgeluchte blikken, maar ook met vragen die niet hardop werden gesteld. Kinderen keken naar het bloed op hun kleding. Oude krijgers bestudeerden de ernst in hun ogen.

Nadís riep geen grote bijeenkomst uit. Zij sprak in kleine kringen. Zij wilde geen paniek verspreiden, maar ook geen illusies voeden.

“Hij zal niet opnieuw wachten,” zei zij tegen haar kernstrijders. “Hij zal terrein kiezen dat hem voordeel geeft.”

“Caer Dúin was al zijn terrein,” zei een jonge krijger.

“Nee,” antwoordde Kimhildá. “Dat was een meetmoment.”

Zij rolde een ruwe kaart uit op de tafel. Haar vingers volgden kustlijnen, oude handelsroutes, vergeten fortificaties.

En toen bleef haar hand stil.

Dún Carraig.

Een klifvesting boven ruige zee. Ooit gebouwd om invallen af te slaan. Smalle toegangswegen. Steile randen. Eén verkeerde stap en de zee nam wat viel zonder terug te geven.

“Hij zal hoogte willen,” zei zij. “Hij zal ons dwingen om omhoog te klimmen.”

“Waarom daar?” vroeg iemand.

“Omdat hij weet dat wij niet terugdeinzen,” antwoordde Nadís. “En omdat hij weet dat de League zal toekijken.”

Dat was het moment waarop de lucht in de hal zwaarder werd.

De League.

Zij hadden in Caer Dúin niet ingegrepen. Zij hadden gekeken.

Dat betekende niet dat zij neutraal waren.

Het betekende dat zij wachtten.

Diezelfde nacht zat Hróald bij zijn vuur. Zijn flank was verbonden. De pijn maakte hem scherper, niet zwakker. Zijn mannen spraken over verliezen, maar hij luisterde niet naar klachten.

Hij dacht.

Hij had de breuk gezien tussen de League en hun Primus.

Hij had gezien hoe Kimhildá koos.

Dat was gevaarlijk.

Maar ook bruikbaar.

Als hij hen kon dwingen tot een slag op een plek waar geen ruimte was voor manoeuvre, dan zouden zij niet kunnen ontsnappen aan elkaars fouten.

“Wij trekken naar Dún Carraig,” zei hij uiteindelijk.

Er werd geen tegenspraak geuit.

Zijn mannen kenden de plek. De wind sneed er hard. De paden waren smal. Het fort lag hoog boven zee, omringd door steile hellingen en rotsige richels.

Wie daar viel, werd niet gered.

“Wij zetten hen tegen de rand,” vervolgde hij. “En wij duwen.”

Aan de andere kant van het water brandde in Ierland een vuur dat nooit doofde.

De League had eveneens besloten.

Hun leider stond in de ronde hal, omringd door ruiters die geen emotie toonden.

“Dún Carraig,” zei zij.

Niemand vroeg waarom.

Iedereen begreep het.

Als Kimhildá daar definitief koos, dan zou de League haar verliezen.

Als zij daar brak, dan konden zij haar terugnemen.

Of verwijderen.

Paarden werden gezadeld.

Geen haast.

Geen paniek.

Maar vastberadenheid.

Terug in Eldhollow stonden Nadís en Kimhildá samen bij de rand van de rivier. De maan spiegelde zich in het water. De wind droeg zout van verre kusten.

“Dit wordt geen hinderlaag,” zei Nadís.

“Nee,” antwoordde Kimhildá. “Dit wordt een samenkomst.”

“Van wie?”

“Van iedereen die denkt dat hij recht heeft op ons lot.”

Nadís keek haar aan.

“Ben je klaar?”

Kimhildá dacht niet aan de League. Niet aan training. Niet aan bevelen.

Zij dacht aan Eldhollow. Aan het bos van hun jeugd. Aan de naam die haar had teruggebracht.

Wolfie.

“Ik ben niet langer hun wapen,” zei zij.

De wind trok aan hun kleding.

In de verte sloeg een golf tegen rots.

Dún Carraig wachtte.

En deze keer zou niemand toekijken zonder te kiezen.

15. Dún Carraig

De wind boven Dún Carraig was geen gewone wind.

Hij sneed.

Hij duwde.

Hij gierde langs de kliffen alsof de zee zelf naar boven probeerde te klimmen.

De vesting lag hoog boven het schuim, gebouwd uit donker gesteente dat al generaties storm had doorstaan. De toegang was smal. Een slingerend pad langs rotswanden dat slechts plaats bood aan twee krijgers naast elkaar.

Perfect terrein.

Hróald stond al boven.

Zijn mannen hadden de vesting bij dageraad bezet. Schildwallen stonden opgesteld achter lage stenen muren. Boogschutters hadden posities ingenomen op de rand van de klif.

Hij keek naar de horizon.

En zag hen komen.

Eldhollow naderde vanuit het oosten. Hun formatie strak, hun beweging doelgericht.

Maar zij waren niet alleen.

Vanuit het westen verschenen ruiters.

Zwart en wit.

De League.

Hróald lachte zacht.

Dit was precies wat hij had gewild.

Drie machten.

Eén plek.

Geen uitweg.

Nadís voelde de wind in haar gezicht toen zij haar paard stilhield op de helling. Boven haar stond het fort als een dreiging tegen de lucht.

“Hij is daar,” zei zij.

“En zij ook,” antwoordde Kimhildá terwijl haar blik naar de ruiters aan de andere kant gleed.

De League reed niet snel.

Zij namen positie.

Niet boven.

Niet onder.

Maar halverwege de helling.

Alsof zij wachtten op een fout.

Hróald hief zijn bijl hoog boven de muur.

“Kom dan!” brulde hij.

De echo sloeg tegen rots en zee.

Nadís keek naar Kimhildá.

Geen woorden.

Alleen begrip.

“Nu,” zei Nadís.

Eldhollow begon de klim.

Pijlen daalden neer als regen. Schilden werden omhoog geheven. Het pad werd glad door losse stenen die naar beneden rolden onder voetstappen.

De eerste botsing vond plaats halverwege.

Skjarnhrafn stormde naar beneden om momentum te breken. Staal botste op staal terwijl de wind alles versterkte.

Kimhildá vocht alsof zij het terrein niet vreesde. Zij bewoog tussen tegenstanders door, gebruikte hellingen om snelheid te winnen en draaide haar zwaard in korte, precieze slagen.

Nadís sloeg frontaal. Haar bijl brak schilden en dreef Raven achteruit naar de rand van het pad.

Maar toen gebeurde het.

De League zette zich in beweging.

Niet tegen Eldhollow.

Niet tegen Skjarnhrafn.

Tegen beiden.

Drie Valkyrieën stormden de helling op en sneden dwars door een groep Raven heen alsof zij geen partij waren. Hun precisie was meedogenloos. Hun discipline onwankelbaar.

Hróald vloekte.

Dit was niet afgesproken.

Hij had verwacht dat zij zouden toekijken.

Niet interveniëren.

De leider van de League reed naar voren en sprak luid genoeg om boven de wind uit te komen.

“Dit eindigt hier.”

“Voor wie?” riep Hróald terug.

“Voor degene die weigert zich te onderwerpen.”

Haar blik ging naar Kimhildá.

Geen verborgen betekenis.

Geen dubbele laag.

Een directe uitdaging.

Kimhildá voelde de spanning in haar borst groeien. Dit was het moment waarop alles zichtbaar werd.

Niet alleen wraak.

Niet alleen oorlog.

Maar keuze.

Zij draaide zich niet naar de League.

Zij stormde verder omhoog.

Nadís volgde.

Skjarnhrafn moest breken voordat de League hen beide kon omsluiten.

Hróald zag het gevaar.

Hij gaf bevel tot volledige inzet.

De poorten van Dún Carraig werden geopend en zijn kernmacht stroomde naar buiten.

De klim veranderde in een maalstroom van lichamen, staal en wind.

Een Raven werd van de rand geslagen en verdween in schuim onderaan de klif.

Een krijger van Eldhollow gleed uit maar werd op het laatste moment vastgegrepen.

De League sneed als een derde kracht door het midden.

En boven alles hing de wind.

Geen van hen kon nog terug.

Dit was geen slag meer, dit was de vooravond van vernietiging.

En Hróald stond nu niet langer glimlachend.

Hij zag het.

Dit fort zou niet iedereen laten vertrekken.

16. Wanneer Steen Breekt

De poorten van Dún Carraig kraakten onder het geweld.

Wind joeg over de klif als een levende entiteit, duwde schilden uit balans, trok mantels naar achteren, maakte elke stap gevaarlijk. Het fort, ooit gebouwd om indringers te weerstaan, werd nu zelf een val.

Skjarnhrafn drukte vanuit de binnenplaats naar buiten. Eldhollow duwde omhoog. De League sneed door het midden als een scherp mes dat geen kant koos.

Hróald stond bovenaan de binnenplaats, zijn bijl bebloed, zijn flank opnieuw opengetrokken. Hij zag het.

Dit liep uit de hand.

Maar terugtrekking was geen optie meer.

“Alles!” brulde hij.

Zijn kernmacht stormde vooruit, geen formatie meer, geen terughoudendheid. Dit was vernietiging.

Nadís brak door een schildmuur en voelde hoe haar bijl vastliep in hout en bot tegelijk. Zij rukte het wapen los en draaide laag onder een tegenaanval. Het zwaard van Kimhildá sneed langs haar schouder heen en velde een tweede tegenstander die haar wilde flankeren.

Zij vochten als één.

Niet synchroon door training.

Maar door herinnering.

De League merkte het.

Hun leider reed het fort binnen, haar paard steigerend tegen de wind.
“Primus!” riep zij.

Kimhildá keek niet.

Zij stormde door.

Dat was het moment waarop de leider het bevel gaf dat nooit eerder was uitgesproken.

“Elimineer indien noodzakelijk.”

Drie Valkyrieën draaiden zich volledig naar Kimhildá.

Niet om haar te beschermen.

Maar om haar te dwingen.

De botsing was onmiddellijk.

Staal van de League tegen staal van hun voormalige Primus.

Kimhildá kende hun bewegingen. Zij kende hun patronen. Zij wist hoe zij dachten.

En zij brak hun ritme.

Zij liet een aanval opzettelijk doorkomen, draaide onder het zwaard door en sloeg met een korte, brutale beweging tegen de knieschijf van één van hen. De Valkyrie zakte half in, verrast door de afwijking.

“Je hebt ons gevormd,” zei Kimhildá fel. “Maar je hebt mij niet gemaakt.”

Nadís brak door naar Hróald.

Hun botsing was zwaarder dan alles wat eerder was gebeurd.

Zijn bijl sloeg neer met brute kracht, brak een stuk steen uit de muur naast haar. Zij ontweek laag, draaide, sloeg tegen zijn reeds gewonde flank. Bloed spatte over de binnenplaats.

Hij gromde.

“Julie denken dat dit eer is?” beet hij haar toe. “Dit is overleven!”

“Dit is verantwoordelijkheid,” antwoordde Nadís.

De wind nam toe.

Een oude torenmuur, al verzwakt door eerdere slagen, begon te scheuren. Stenen vielen naar beneden op strijders van beide kanten. Een Raven werd verpletterd zonder kans op verdediging. Een krijger van Eldhollow werd meegesleurd in het vallende puin.

Dún Carraig begon letterlijk te breken.

De League zag het.

Hun leider beseftte dat controle verdween.

“Terug!” riep zij naar haar ruiters.

Maar het was te laat om ongeschonden weg te komen.

Hróald zette alles in één laatste slag. Hij duwde Nadís richting de rand van de binnenplaats, waar de klif abrupt naar beneden viel.

De zee brulde onder hen.

Hij hief zijn bijl hoog voor een laatste vernietigende slag.

En toen stond Kimhildá tussen hen.

Niet om Nadís weg te duwen.

Maar om samen te eindigen wat begon.

Hun aanval kwam gelijktijdig.

Nadís sloeg laag tegen zijn knie, brak zijn steunpunt. Kimhildá draaide haar zwaard in een krachtige, zuivere boog.

Het staal sneed door.

Niet aarzelend.

Niet half.

Het hoofd van Hróald brak los van zijn lichaam en rolde over de natte stenen richting de rand van de binnenplaats.

Voor een seconde leek alles stil.

Toen viel het.

Over de rand.

Verdween in schuim en diepte.

Skjarnhrafn brak.

Hun leider was weg.

Hun kracht gebroken.

Maar de prijs was hoog.

De binnenplaats stortte deels in onder het gewicht van strijd en wind. Een deel van de muur brak los en sleurde meerdere lichamen mee in de diepte.

De League trok zich terug in strakke formatie. Hun leider keek naar Kimhildá, haar blik niet langer koel maar scherp.

Niet vijandig.

Niet acceptierend.

Berekenend.

Zij gaf geen bevel tot achtervolging.

Zij reed weg.

De wind bleef.

De zee bleef.

Maar Dún Carraig was niet langer een vesting.

Het was een graf.

Nadís en Kimhildá stonden samen op wat overbleef van de binnenplaats.

Bloed op hun kleding.

Wind in hun haar.

Skjarnhrafn was gebroken.

Maar de League was niet verslagen.

En ergens, diep in de ogen van hun leider, had een nieuw besluit vorm gekregen.

17. Wat Achter Het Oordeel Staat

De zee onder Dún Carraig was nog onrustig toen de wind eindelijk begon te liggen.

Het fort was gebroken. De binnenplaats half ingestort. De lichamen van Skjarnhrafn lagen verspreid tussen stenen en gebroken hout. Eldhollow verzamelde zijn gewonden zwijgend.

Er werd niet gejuicht.

Er werd niet gezongen.

Dit was geen overwinning die men vierde.

Nadís stond bij de rand van de klif waar Hróald was gevallen. Haar bijl hing zwaar in haar hand. Het zwaard van Kimhildá droeg nog bloed dat de wind langzaam droogde.

“Het is voorbij,” zei een krijger achter haar.

Nadís antwoordde niet.

Kimhildá stond naast haar en keek naar de horizon waar de League was verdwenen.

“Voor hem,” zei zij uiteindelijk. “Niet voor hen.”

Zij wist het.

Nadís voelde het.

Dit was geen einde.

De League had zich teruggetrokken zonder wraak, zonder heroovering, zonder laatste poging tot eliminatie.

Dat was geen zwakte.

Dat was strategie.

In de verte, op een uitloper van rots die nog intact was gebleven, stond een enkele ruiter.

Niet tussen de lichamen.

Niet bij de terugtrekkende League.

Apart.

Haar paard wit als winter.

Haar helm anders dan de anderen.

Groter.

Zwaarder.

Ouder.

Zij keek niet naar de doden.

Zij keek naar Kimhildá.

Kimhildá voelde het direct.

Een druk op haar borst.

Geen herinnering.

Geen emotie.

Maar erkenning.

“Wie is dat?” vroeg Nadís zacht.

Kimhildá schudde nauwelijks haar hoofd.

“Ik weet het niet.”

Maar ergens, diep in haar training, in een ruimte waar de League haar nooit volledig had toegelaten, had zij een naam gehoord.

Niet uitgesproken.

Gefluisterd.

Ardenthria.

De Hoge Oordeelster.

De vrouw boven de League-leider.

De macht achter het Oordeel.

De ruiter tilde haar helm langzaam af.

Haar gezicht was niet jong.

Niet oud.

Maar hard.

Zij keek naar Kimhildá alsof zij geen voormalige Primus zag.

Maar een variabele.

Een factor die niet was ingepland.

Wind trok aan haar donkere mantel.

En toen knikte zij.

Niet in erkenning.

Niet in groet.

Maar in besluit.

Zij draaide haar paard.

En verdween zonder haast.

Geen dreiging uitgesproken.

Geen waarschuwing.

Maar haar aanwezigheid had alles veranderd.

De leider van de League reed iets verderop naast haar en sprak, maar haar woorden bereikten de klif niet. Alleen de lichaamstaal was duidelijk.

Er werd niet gediscussieerd.

Er werd besloten.

Beneden op de binnenplaats voelde Nadís hoe de stilte anders werd.

Niet opgelucht.

Niet dreigend.

Dieper.

“Zij waren niet de top,” zei Kimhildá zacht.

“Wat bedoel je?”

“Wat wij vandaag zagen was slechts hun hand.”

Nadís keek haar scherp aan.

“En wie was dat dan?”

Kimhildá's ogen bleven op de horizon gericht.

“Degene die beslist wanneer een hand wordt opgeheven.”

De zee sloeg tegen de rotsen alsof zij instemde.

Eldhollow begon zich terug te trekken van Dún Carraig. De doden werden verzameld. De gewonden ondersteund. Niemand sprak over overwinning.

Boven hen zweefde een onzichtbare waarheid.

Skjarnhrafn was gebroken.

Maar de League was slechts een onderdeel.

En daarboven stond iets groters.

Niet wraak.

Niet chaos.

Maar oordeel.

En nu hadden Nadís en Kimhildá zich zichtbaar gemaakt.

Niet als pionnen.

Maar als afwijking.

En afwijkingen worden nooit genegeerd.

De wind trok weer aan.

Niet wild.

Maar richtinggevend.

De oorlog die begon als bloedwraak was geëindigd in openbaring.

En ver boven de kliffen, in een land waar niemand van Eldhollow ooit was geweest, werd een nieuw vuur aangestoken.

Niet om te redden.

Niet om te breken.

Maar om te zuiveren.

Epiloog

De zee was rustiger toen zij terugkeerden.

Niet kalm.

Maar minder woest.

Alsof zelfs het water begreep dat een hoofdstuk was afgesloten.

Dún Carraig lag achter hen als een gebroken silhouet tegen de lucht. De vesting was niet volledig ingestort, maar zij was haar betekenis verloren. Wat ooit een bolwerk was, was nu slechts steen.

Eldhollow trok zich zwijgend terug. De gewonden werden verzorgd. De doden werden in stilte voorbereid voor hun laatste eer.

Er werd niet gesproken over overwinning.

Er werd niet gesproken over triomf.

Er werd gesproken over prijs.

Nadís stond bij de rand van de rivier toen zij terug in de nederzetting waren. Het water stroomde onverstoord verder, alsof oorlog slechts een tijdelijke onderbreking was in een wereld die nooit stilstaat.

Kimhildá kwam naast haar staan.

Zij droeg geen helm. Geen masker. Geen rang.

Alleen zichzelf.

De wind streek door haar donkere haar. Niet meer rood in het licht van jeugd, niet meer vervormd door training. Zwart als nacht na storm.

“Hij is weg,” zei Nadís zacht.

“Ja,” antwoordde Kimhildá.

Maar haar blik was niet gericht op het verleden.

Zij keek verder.

“En zij?” vroeg Nadís.

Kimhildá zweeg even.

“Ik voelde haar,” zei zij uiteindelijk. “Niet als vijand. Niet als bondgenoot. Maar als iets dat beslist.”

“Ardenthría,” zei Nadís.

De naam hing zwaar tussen hen.

Niet uitgesproken in angst.

Maar in bewustzijn.

“Zij keek niet naar het slagveld,” zei Kimhildá. “Zij keek naar mij.”

Nadís draaide zich iets naar haar toe.

“En wat zag zij?”

Kimhildá dacht aan de knik. Niet dreigend. Niet goedkeurend.

Beslissend.

“Een afwijking,” zei zij.

Er viel een stilte.

Geen ongemakkelijke stilte.

Geen lege stilte.

Een gedeelde.

“Laat haar kijken,” zei Nadís uiteindelijk.

Kimhildá keek haar aan.

Geen twijfel.

Geen onzekerheid.

Alleen vastberadenheid.

“Zij zal terugkomen,” zei Kimhildá.

“Dan zal zij ons vinden zoals wij zijn,” antwoordde Nadís.

In het midden van Eldhollow brandde het vuur helder. Kinderen renden weer over het plein. Er werd voorzichtig gelachen. Het leven kroop terug tussen de houten huizen alsof het nooit volledig was vertrokken.

Maar boven alles hing iets nieuws.

Niet angst.

Niet dreiging.

Bewustzijn.

Zij waren gezien.

Niet als pionnen.

Niet als slachtoffers.

Maar als kracht.

Die nacht stond Kimhildá alleen op de rand van het dorp en keek naar de sterren. Haar herinneringen waren volledig teruggekeerd. Niet gefragmenteerd. Niet gewist.

Zij dacht aan het moment waarop zij uit de zee was gehaald. Aan de training. Aan het masker. Aan de naam die zij had gedragen.

Valgýr Svartrún.

Die naam voelde nu niet meer als een ketting.

Maar als kennis.

Zij wist hoe de League werkte.

Zij wist hoe zij dachten.

En zij wist dat Ardenthría haar niet had willen vernietigen.

Nog niet.

Achter haar hoorde zij voetstappen.

Nadís.

“Je slaapt niet,” zei Nadís.

“Nee.”

“Bang?”

Kimhildá glimlachte flauwtjes.

“Nee.”

Nadís stond naast haar.

Samen keken zij naar de horizon.

De zee was donker.

Maar niet dreigend.

“Wat er ook komt,” zei Nadís rustig, “wij zullen het samen dragen.”

Kimhildá knikte.

Geen belofte.

Geen eed.

Alleen waarheid.

Ver achter de horizon, op een eiland waar geen kaart van Eldhollow ooit had gereikt, brandde een ander vuur.

Ardenthría stond ervoor, haar handen achter haar rug.

“Zij koos,” zei iemand naast haar.

“Ja,” antwoordde Ardenthría.

“Wat nu?”

Ardenthría keek in de vlammen alsof zij daar een toekomst zag.

“Nu,” zei zij kalm, “kijken wij of zij sterk genoeg is om te overleven wat volgt.”

Het vuur knetterde.

De wind draaide.

En ergens tussen oordeel en vrijheid begon een nieuw hoofdstuk zich al te vormen.

Niet uit wraak.

Niet uit angst.

Maar uit noodzaak.

De Schaduwen van Eldhollow en het Oordeel van de League

Een jaar na de dood van Lótr Stormvíg keert de rust langzaam terug in Eldhollow.

De brandstapels zijn gedoofd. De kliffen zwijgen. De naam van Lótr wordt niet langer gefluisterd uit angst, maar uit herinnering. Nadís Eldbrún leidt haar nederzetting vastberaden, met haar bijl in de linkerhand en het zwaard van Kimhildá in de rechter.

Maar rust is zelden blijvend.

Vanuit het zuiden beweegt een nieuwe vijand. Geen roekeloze clan. Geen dronken plundersaars. Maar een georganiseerde macht die observeert voordat zij toeslaat.

En steeds weer wordt zij gezien.

Een vrouw, op een wit paard, op afstand, onbeweeglijk.

Kijkend naar Nadís.

Wanneer voorraden verdwijnen, wachters spoorloos raken en aanvallen plaatsvinden op precies de zwakste momenten, beseft Nadís dat dit geen toeval is. Iemand bestudeert haar. Iemand test haar. Iemand wil weten of zij werkelijk sterk genoeg is om Eldhollow te dragen.

En terwijl de dreiging groeit, wordt duidelijk dat deze vijand niet komt om land te nemen.

Zij komt om te oordelen.

De dood van Lótr was geen einde.

Het was een begin.